PATRICIA VANDENBERG

Razà de soare

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

Capitolul 1

— Şi atunci, veni zâna cea bună şi o făcu pe bunica din nou sănătoasă, conchise Anjuschka şi o privi pe mama nerăbdătoare. A fost un vis frumos, mami, continuă ea imediat ce privirea mamei se îndreptă spre fereastră, afară.

Da, fusese un vis frumos, dar doar un vis, căci bunica cea bună închisese pentru totdeauna ochii de câteva zile şi Monika Ekkehard încă ezita să-i spună micuţei sale fiice crudul adevăr.

— As putea s-o vizitez astăzi pe bunica, mami? întrebă imediat Anjuschka. Nu vreau să stau mereu la doamna Hamann. Mă enervează întruna cu desele ei sfaturi.

Cum ar trebui să-i spun? reflecta Monika. Cum aş putea să fac să înţeleagă un copil de numai patru anişori că un om pe care l-a iubit din toată inima, s-a dus pentru totdeauna şi nu se va întoarce niciodată?

— De ce nu spui nimic, mami? De fiecare dată devii tristă şi priveşti afară pe fereastră. Nici tu n-ai mai vizitat-o pe bunica de două zile.

— O să plecăm într-o călătorie, Anjuschka, încercă ea să abată discuţia. Vom pleca la mare. Îţi place acolo, nu-i aşa?

— Dar nu putem s-o lăsăm pe bunica singură, protestă copila, încăpăţânată. Nu se poate una ca asta, mami.

Ochii Monikăi se umplură de lacrimi. Nu se mai putea reţine. Micuţa o privi descumpănită. N-o văzuse încă niciodată pe mămica ei plângând.

— Bunica a plecat departe de noi, Anjuschka, şopti Monika cu vocea pierită. Acum este în cer.

Involuntar, privirea copilei se îndreptă spre fereastră, spre bolta cerului.

— Drept la cer, la bunul Dumnezeu? se miră ea. Aşa a vrut ea?

Nu, desigur că nu dorise asta, dar soarta fusese neînduplecată. Firul vieţii ei se terminase. Viaţa ei plină de griji se apropiase de sfârşit.

— Bunica a fost foarte bolnavă şi în ultimul timp a avut dureri foarte mari.

Atunci, Dumnezeu s-a gândit s-o ia la el.

Ştia deja că Anjuschka n-o va înţelege.

— Dar dacă n-o să mai aibă dureri, o s-o trimită înapoi la noi, spuse ea hotărât. Altfel cine va avea grijă de mine dacă tu vei pleca la lucru?

Asta era cea de-a doua problemă, şi pentru asta Monika nu avea încă nicio soluţie. Îşi luase concediu pentru a sta cu micuţa cel puţin câteva săptămâni, pentru ca să nu se simtă brusc singură şi neajutorată în faţa vieţii, care se schimba acum pentru ea atât de mult.

— Bunica a murit, reuşi mama să articuleze.

— A murit? Aşa ca domnul Hamann?

Anjuschka îşi privi mama, împietrită. Dar nu plânse.

Se duse apoi încet în camera sa şi luă păpuşa în braţe.

— Ingelein, bunica a murit, înţelegi? o auzi Monika vorbind păpuşii. Eu nu pot să înţeleg.

Monika fugi afară din cameră. Se simţea de parcă tot tavanul se prăbuşise asupra sa.

Începu să împacheteze. Poate în alt mediu, Anjuschka îşi va schimba mai repede gândurile.

Ridică într-un oftat dureros capul, când urechile ei auziră în continuare vorbele micuţei.

— Domnul Hamann nu este în cer, spuse Anjuschka, e

la cimitir. Doamna Hamann se duce mereu la mormântul lui. Dacă bunica a murit, sunt bucuroasă că s-a dus în cer şi nu în groapă la cimitir. Atunci i-ar fi fost frică, căci acolo e mereu întuneric.

Alţi copii au un tată, schimbă ea brusc subiectul. Oare am avut şi eu unul? O fi şi el mort?

Nu întrebase niciodată de tatăl ei, dar acum începea să se gândească la el.

— Da, şi el e mort, o completă Monika, şi vocea ei sună sec. Pentru ea, era definitiv mort. Ce jucării vrei să-ţi iei, şoricelul meu?

— Ah, oricare. Şi tatăl meu e în cer? Se arăta preocupată de noul subiect mai mult decât de apropiata călătorie. Sau şi el e în groapă la cimitir, ca domnul Hamann?

Probabil e pe undeva şi se bucură în continuare de viaţă, se gândi Monika strâmbându-se. Îşi continuă probabil aventurile una după alta bucuros, şi nu-şi face griji pentru soţie şi copil.

— Trebuie să împachetăm şi lucrurile lui Ingelein, observă Anjuschka, dacă mama nu-i dădu niciun răspuns.

— Ia geamantanul cel mic, răspunse Monika.

— Plecăm astăzi? vru să ştie copila. Ştii drumul, mami? Ce va spune domnul Beck despre asta?

— Mi-a dat concediu.

— Vezi, a fost destul de drăguţ, nu-i aşa? Anjuschka îşi privi întrebător mama.

De Dietrich Beck, Monika chiar nu dorea să-şi amintească în aceste momente. Deşi îşi putuse rezolva toate problemele numai datorită lui. Într-adevăr, îşi rezolvase cu ajutorul lui nu numai problemele noi, ci şi atunci când… o ceruse în căsătorie!

Îşi amintea, parcă îi auzea deja vocea în urechi: „Vă apreciez foarte mult, doamnă Monika. Ne înţelegem minunat. Avem amândoi în urma noastră experienţa unei

căsătorii ratate, nu vom repeta aceleaşi greşeli”.

Oare ce greşeli făcuse ea? îl iubise pe Klaus. Se încrezuse orbeşte în căsătorie, după cum avea s-o recunoască foarte curând, căci el nu dorea decât un cuib cald.

„Vă apreciez mult, doamnă Monika”. Dietrich Beck fusese cel puţin sincer. Nu vorbise de dragoste cum făcuse Klaus. Acesta din urmă spusese dragoste, dar se gândise de fapt la banii socrului. Bani care deja se topiseră, deoarece Heinrich Berger făcuse o investiţie care nu avusese însă deloc succes.

— Sunt gata, se auzi strigând vocea Anjuschkăi, care-i întrerupse firul amintirilor. Lucruşoarele Ingeleinei sunt împachetate. Ar trebui să aibă şi ea un costum de baie, dacă plecăm la mare.

— Am să-i cos unul, răspunse mecanic Monika. Am timp acolo.

— Crezi că bunica ne poate vedea? Monika luă fetiţa în braţe şi-i sărută cu duioşie părul blond.

— Da, ne poate vedea şi se va bucura dacă vom avea timp frumos.

— Şi dacă plouă? întrebă Anjuschka tristă. O să plângă şi ea?

Monika îşi înghiţi lacrimile. Aproape nu se mai putea stăpâni. Acum era singură, doar ea şi fetiţa.

Norişori albi se jucau pe cerul albastru-intens. Marea îşi azvârlea valurile pe nisipul fin al plajei. Câteva bărci se legănau ancorate. Râsetele copiilor umpleau văzduhul acoperind zgomotul mării.

— Acum nu mai suntem singuri aici, tati, observă un băieţel cu cârlionţi negri şi făcu o mină îmbufnată. Uite, s-a aşezat cineva lângă castelul nostru.

— Trebuia să se întâmple, Tonio, răspunse Philipp Kessler. Priveşte, e doar o fetiţă. Ai putea să te joci cu ea.

— Cu o fată, în niciun caz, mormăi Tonio. Avem acasă

o ceată întreagă de femei.

— Tonio! îl apostrofă Philipp Kessler.

— Ba da, doar e adevărat! Tot timpul se învârt în jurul meu. Sunt fericit că pot să fiu în sfârşit singur cu tine, tati!

Era prima vacanţă în cei cinci anişori ai micuţului pe care o petrecea cu tatăl său. Fusese cât pe ce să nu poată pleca nici de data asta, deoarece un colaborator apropiat al lui Philipp Kessler se îmbolnăvise brusc de gripă. Dar bunul Manfried a revenit la birou deşi nu era complet vindecat. Nu voia să strice concediul celui mai bun prieten al său.

Philipp Kessler era un arhitect cunoscut, foarte apreciat şi deci foarte ocupat. Mama lui Tonio murise din păcate la naştere, şi de atunci bărbatul rămăsese alături de copil şi de cele trei surori nemăritate, în aceeaşi casă.

Nu era simplu deloc, trebuia să recunoască şi el acest lucru. Uneori, răsfăţul mătuşilor Hilde, Maya şi Susanne devenea o povară pentru copil, ca şi participarea lor la tot ceea ce-l privea pe micuţ şi toată forfota din jurul lui care-l irita şi-l obosea.

— Noi ne simţim bine doar amândoi, sublinie din nou Tonio. Nu putem să ne uităm dacă nu găsim vreun alt loc, tati?

— Nu te mai agita atâta, Tonio! interveni Philipp energic. Nu trebuie neapărat să facem conversaţie cu vecinii şi nu eşti obligat să te joci cu fetiţa dacă nu vrei. Dar trebuie să fii cuviincios şi să te calmezi. Nu trebuie să observe de la o postă că eşti capricios şi bombăni.

— Eu sunt capricios? întrebă Tonio mirat.

— Şi încă cum, fiule! Mă tiranizezi deja de trei zile.

— Asta chiar n-am observat, se căină Tonio.

— Nu, tu n-ai observat, dar eu!

Philipp Kessler n-o spunea cu supărare, dar ştia că lui Tonio îi plăcea tonul său energic şi aprecia autoritatea

masculină.

— Din partea mea, putem să încercăm. Dar să nu-ţi pară rău, dacă încearcă să se vâre în sufletul meu, o bat!

— Te-ai obişnuit să te porţi urât la grădiniţă! bombăni Philipp Kessler. Nu-mi place deloc.

— Nici nu mă mai duc acolo! profită Tonio imediat de ocazie.

O astfel de reacţie nu-şi dorise deloc Philipp. Se străduise din răsputeri până îşi convinsese fiul să meargă la grădiniţă. Ba se luptase şi cu rezistenţa celor trei mătuşi. Dar nu putea accepta ca Tonio să crească numai între adulţi.

— Cum vrei, spuse el, în aparenţă de acord. Atunci va trebui să accepţi în continuare ocrotirea iubitelor tale mătuşi. Tonio ajunse să înţeleagă că nu poate ieşi învingător în faţa tatălui.

Aruncă apoi o privire posomorâtă spre şezlongul de plajă care stătea lângă ei, dar nu prea departe pentru ca să poată ajunge la el. Apoi începu să lucreze cu o greblă la împodobirea castelului construit de ei ieri, aşa ca fetiţa să-l privească cu invidie. Philipp îndepărtă puţin şezlongul, se întinse şi-l rugă în sinea lui pe Dumnezeu să-l ajute să fie un tată bun. Nu dorea decât linişte, nimic altceva decât linişte, era tot ce-şi dorea după toţi aceşti ani extenuanţi.

* * *

Şi Monika îşi dorea linişte, dar din alte motive. Se bucura că Anjuschka încetase să mai pună întrebări despre bunica. Poate simţise şi ea că astfel îi măreşte suferinţa.

Monika se gândea dacă trebuie să mai rămână să lucreze cu Dietrich Beck. Era o arhitectă de amenajări de interior talentată şi putea să-şi găsească relativ uşor un alt loc de muncă.

N-ar fi rămas oricum fără bani. În urmă cu câţiva ani, murise un unchi bătrân şi mama ei se străduise să primească ea moştenirea. Fusese o sumă considerabilă şi

putuse astfel să-şi permită un nou început.

Nu, să se căsătorească iar, niciodată. La această concluzie ajunsese Monika deja de mult. Căsătoria ei o adusese brusc la realitate. Pentru ea, de atunci, toţi bărbaţii puteau fi aruncaţi în aceeaşi oală.

— Uite, au venit un domn cu un băieţel, îi atrase atenţia Anjuschka, aruncând pe furiş o privire peste umăr.

Monika nu-i luă în seamă.

— Lasă-i în pace, nu trebuie să ne facem probleme din cauza lor, şopti ea micuţei.

— Dar mi-ar face plăcere să mă joc cu cineva, protestă încet Anjuschka. Şi Ingelein s-a plictisit.

— Atunci, stai de vorbă cu ea, îi răspunse Monika râzând.

Era o adevărată încântare s-o asculţi pe Anjuschka vorbind cu păpuşa. Era un copil foarte sensibil şi putea să-şi facă de lucru singur. Uneori se mira şi Monika, deşi îşi amintea că şi ea se juca singură cu diferite obiecte tehnice sau pictând.

— N-am voie să merg să caut scoici, mami? încercă acum Anjuschka altă tactică. Vreau să împodobesc şi eu castelul nostru ca băiatul de alături.

Monika găsi această dorinţă firească. Doar venise aici cu fetiţa pentru a se ocupa de ea, a-i face o bucurie şi a-i schimba gândurile de la bunica.

— Bine, să mergem, spuse ea, şi se ridică.

În costumul ei de plajă albastru-deschis, trupul său mlădios şi subţire era pus perfect în evidenţă. Monika era neobişnuit de atrăgătoare, ca să nu spunem direct frumoasă. Nu arăta ca o păpuşă ci ca o personalitate bine conturată, în ciuda celor douăzeci şi patru de ani.

Philipp nu observă în primul moment plecarea vecinei sale, dar Tonio se simţi obligat să-l înştiinţeze.

— Au plecat spre ţărm, remarcă el, precis vor să caute scoici. E invidioasă că am un castel aşa frumos.

— Nu mai lua totul în seamă, fiul meu! bombăni Philipp.

Ştia deja că Tonio a început să se enerveze deoarece fata n-a încercat să intre în vorbă cu el, după cum se aştepta, pentru a o putea respinge hotărât. Ce ciudat, Renate fusese exact la fel, îi trecu în acest moment prin minte. Dorea mereu ca ceilalţi să-i recunoască prezenţa, pentru a-şi confirma propria valoare. Cum ar fi evoluat oare căsătoria noastră dacă n-ar fi murit? reflecta el.

Tonio bombănea ceva acolo, dar Philipp nu-l luă în seamă. Închisese ochii şi aproape aţipise deşi noaptea trecută dormise destul de mult. Făcuse descoperirea că avea într-adevăr nevoie de odihnă, deci se hotărâse să-şi respecte întru totul programul de relaxare.

Tonio privea plin de curiozitate şi nerăbdare întoarcerea vecinei sale nesuferite. Lucra de zor la înfrumuseţarea castelului, ca şi cum toată fericirea lui ar fi depins de asta. îi construise acum o piaţă minunată din care puteai observa întreg castelul fără să fii văzut. Săpase şi un post de observaţie şi atunci când Monika şi Anjuschka se întoarseră cu găleţica plină de scoici, se întinse pe burtă să le spioneze. Ochii lui căprui se întunecară când observă cât de repede mergea lucrul la castelul vecin.

„Nu, Anjuschka, trebuie să începi construcţia în mod organizat”, auzi el vorbele doamnei. Că era vorba de o doamnă, Tonio stabilise deja de mult. Făcuse deja câteva observaţii fine. Deosebea femeile după aspect şi le denumea: doamne, femei, capre oribile şi gâşte proaste. Cele trei mătuşi ale lui erau pentru el persoane asexuate, care nu se încadrau în niciuna din aceste categorii. Erau doar Hilde, Maya şi Susanne, atât.

— O cheamă Anjuschka, îi şopti el tatălui, când auzi cum o strigase mama ei. Ai mai auzit aşa un nume?

Trezit din somn, Philipp deschise ochii.

— Ce mai vrei acum? bombăni el.

— Eşti plictisitor, tati, spuse Tonio. Ai de gând să dormi toată ziua?

— Hai să mergem în apă, mi-e cald, decise Philipp.

Tonio îşi părăsi cu regret postul său de observaţie, dar cum tatăl său luase o iniţiativă neaşteptată nu vru să-l contrazică.

Îşi luă mingea de apă şi porni imediat după el. Mândru şi cu capul ridicat, trecu pe lângă castelul fetiţei.

— Bună ziua, băiatule, salută Anjuschka prietenoasă. Tonio fu uşor surprins. Cum îi vorbeşte ea aşa direct?

Cum se poate una ca asta?

— Bună ziua, răspunse totuşi. Politeţea îl obliga.

Philipp mergea acum în urma fiului său. Schiţă şi el o uşoară plecăciune, complet rezervat şi fu surprins de privirea luminoasă a unor ochi cenuşii cu sclipiri verzui.

Şi Monika salută fugar din cap şi îşi făcu de lucru imediat cu nisipul.

— Se pricep oarecum la construcţia unui castel, mormăi Tonio după ce se îndepărtaseră destul de ele. Acum va trebui să mă ajuţi, tati, altfel mă vor dovedi.

Cu formularea cererii, Tonio nu fusese însă prea convingător, iar Philipp chiar nu-l auzise. Nu se gândea deloc la castel. Se gândea cum i se poate întâmpla una ca asta; ca o privire fugară de câteva secunde a acelor ochi să-l impresioneze atât de puternic. Trecu în revistă cunoştinţele sale feminine şi concluzionă că niciuna din ele nu avea ochi atât de frumoşi.

Tonio era un înotător sârguincios. Ar fi putut începe ceva mai serios. Atât de mult timp însă nu se ocupase de el, încât Philipp era mândru de fiul lui.

De fapt, avea tot ce-şi poate dori un bărbat. O meserie frumoasă care-i plăcea şi în care repurtase succes, bani destui şi putea petrece o viaţă comodă, căci cele trei surori se întreceau în a-i face pe plac şi a-i asigura tot

confortul, atât lui cât şi fiului său.

— Eşti un tată extraordinar! exclamă Tonio strălucind de fericire, când acesta înotă o bucată bună, luă băiatul cu el sub apă şi apoi îl puse pe spatele său. Sunt tare fericit că te am, tati!

Pe Philipp îl cuprinse o emoţie neobişnuită.

— Şi eu sunt fericit că te am, îi răspunse el după ce ajunseră la mal.

Multe priviri admirative urmăriră trupul antrenat al bărbatului, însoţite însă şi de oarecare regrete când observară alături copilul.

— Bună dimineaţa, domnule doctor Kessler! strigă o voce de undeva şi Tonio strâmbă imediat din nas. O femeie brunetă şi suplă – pentru Tonio asta nu era o doamnă – într-un costum roşu, le ieşi cu paşi grăbiţi în întâmpinare. Era toată un zâmbet. Tonio găsi că seamănă cu un fotbalist prostănac.

— V-aţi trezit destul de devreme, continuă ea.

— Bună dimineaţa, stimată doamnă, răspunse Philipp oprindu-se. Hella Jäger îi aruncă o privire seducătoare. De trei zile o exersa. Locuia în acelaşi hotel cu Philipp Kessler şi fiul lui, şi abia aşteptase să intre în vorbă.

— Dimineaţa asta e plină de soare, răspunse Philipp oarecum ironic. Nu era pregătit să flirteze cu nimeni, decisese că vacanţa asta îi aparţine în întregime lui Tonio, iar fiul său trebuia să aibă în continuare o părere bună despre tatăl său.

Poate că păstrase totuşi o urmă de prietenie, dar acum nu trebuia să adune scoici pentru fiecare tânără femeie nostimă, cu ochi verzi, care-i ieşea în cale.

Departe pe plajă o zărise pe doamna de ieri, de această dată era singură. Nu-i acordase nicio atenţie, dar Philipp citise altceva în ochii ei. Era un estet desăvârşit şi modul ei graţios de a privi îl fermecase. Tonio rămăsese înmărmurit.

— Trebuie să lucrăm neapărat la castel, tati! insistă el.

Doamna Jäger îl privi mânioasă printre gene, dar Tonio din fericire nu observă, deoarece ca şi tatăl său, se ferea pe cât posibil de orice femeie străină. Privea în depărtare spre castelul care se întindea pe o suprafaţă destul de mare şi era în pericol să se dărâme.

— Îmi aduc imediat găletuşa să adun scoici, îi strigă el alergând.

— Bine, Tonio, aprobă Philipp cu sufletul absent, apoi îşi aminti că trebuie neapărat să scape de Hella Jäger. Scuzaţi-mă, stimată doamnă, mă cheamă îndatoririle de tată.

Ea rămase furioasă. Desigur că ştia acest lucru, dar era totuşi văduv, şi pentru acest lucru îşi dăduse atâta osteneala să-i atragă atenţia. O numise „doamnă”, deşi era domnişoară, deci se grăbise să-i atribuie un bărbat. Dar şi Philipp Kessler era bărbat, era chiar bărbatul la care visa. Trebuia să câştige neapărat copilul de partea ei. În plus, bărbatul părea că are ceva bani şi avea o maşină scumpă.

În timp ce Tonio căuta de zor să adune scoici frumoase, Philipp răsuci şezlongul de plajă astfel încât să poată studia neobservat castelul vecin. În sinea sa, trebui să-i dea dreptate lui Tonio. Constată cu ciudă că într-adevăr castelul „fetelor” atrăgea atenţia, era construit ca o adevărată operă de artă. Un lucru minunat, gândi Philipp, după ce-l studie cu o privire critică. Cum o chema oare?

Tonio îi şoptise ceva la un moment dat, dar nu fusese atent.

— Aici cânţi fals, spuse o voce melodioasă. Uite, Anjuschka, dacă nisipul e prea uscat, se dărâmă totul. Ia stropitoarea şi adu apă.

Ascultătoare, fetiţa se grăbi după apă. Philipp folosi ocazia să intre în vorbă.

— Sunteţi o adevărată artistă, stimată doamnă,

aprecie el afisându-şi admiraţia.

Orice femeie s-ar fi arătat măgulită pentru complimentul primit din partea unui bărbat atât de prezentabil, Monika îl privi însă doar iritată.

— Nu arată chiar atât de rău, răspunse ea totuşi politicos şi se aplecă mai mult asupra lucrării.

Pe Philipp îl cuprinse un sentiment necunoscut încă, de mândrie lezată. Exista oare un alt bărbat? Desigur, trebuie să existe, doar are deja un copil. Şi totuşi, să laşi singură o astfel de femeie?

N-avea de unde să ştie că acum cinci ani Monika era încă o fată ruşinoasă, aproape ştearsă, pe care niciun bărbat, chiar şi Klaus Ekkehard, n-ar fi băgat-o în seamă. Apoi s-a dezvoltat şi educat singură şi ajunsese cea de acum. Viaţa o modelase, dându-i voinţa de a se arăta lumii în adevărata ei valoare, chiar şi în faţa bărbaţilor.

Capitolul 2

În timp ce gândurile tatălui rătăceau departe, Tonio se trezi brusc lângă el cu micuţa blondă, care-l privea râzând cu poftă.

— Eşti băiatul de lângă noi, ciripi ea.

— Da, răspunse el monosilabic, şovăind cum ar putea să evite discuţia.

— Cum te cheamă?

— Eşti aşa curioasă? bombăni el.

Anjuschka plecă ochii întristată. Apoi, se îndepărtă de el fără cuvinte. Observase că băiatul nu dorea să vorbească cu ea şi reacţionase prompt.

Tonio se lupta cu el însuşi, căci fetiţa nu-i oferise ocazia să-şi arate superioritatea, şi asta îl îmbolnăvea.

— Nu trebuie să fugi imediat pentru asta! strigă înciudat în urma ei şi-şi făcu de lucru mai departe. Mă cheamă Tonio.

Anjuschka însă nu reacţionă. Era exact ca mama ei. Se retrăgea imediat ce se simţea ameninţată în cochilia ei.

— Vrei să-ţi arăt unde se găsesc scoici frumoase? o întrebă Tonio, care se simţea rănit în demnitatea sa masculină.

— Nu am nevoie. Am găsit scoici foarte frumoase, replică ea.

Deodată, o lovi cu palma peste spate şi continuă apoi cu ochi scânteietori.

— Era o muscă, spuse el scuzându-se. Te-ar fi ciupit.

Anjuschka îl privi gânditoare.

— Eşti un băiat tare ciudat, stabili ea, mai întâi te porţi urât cu mine şi apoi mă lovesti să omori musca.

— Ei bine, îmi pare rău. Ştiu că pe mine m-au ciupit destule.

— Trebuie să duc apă ca să nu se dărâme castelul, conchise ea. Ai făcut un castel foarte frumos. Şi pe tine te-a ajutat mama?

— Eu n-am mamă, răspunse el rece. Am doar tată şi câteva mătuşi.

— Eu n-am tată, o am doar pe mama, spuse şi fetiţa, îngândurată. Bunica mea a murit. Şi mama ta a murit?

El aprobă.

— De mult, când eram bebeluş.

— Bunica mea a murit acum câteva zile, povesti Anjuschka. Deodată, se simţi foarte nefericită. Mama mea e foarte bună.

— Şi tatăl meu este. Tata este un adevărat bărbat. Simţi nevoia să sublinieze acest lucru, căci i se părea foarte nefiresc să vorbească astfel de lucruri cu o fată. Te cheamă Anjuschka? continuă el. Un astfel de nume n-am auzit niciodată.

— De fapt, Anja, spuse micuţa. Mami mă strigă Anjuschka.

— E nostim, stabili el. Rămâneţi mai mult aici?

— Cred că da. Îţi plac păpuşile? Am adus-o pe Ingelein cu mine.

Tonio simţi că totul se revoltă în el; să aibă de-a face cu păpuşile! Doar era băiat. Nu voia să recunoască în niciun caz că se culcă în fiecare seară împreună cu ursuleţul Teddy.

— Păpuşi, aruncă el în derâdere, astea-s doar pentru fete.

Anjuschka îl privi tristă.

— Ingelein a mea este însă o scumpă. Cu ea, pot sta de vorbă. Altfel n-am pe nimeni alături când mami trebuie să plece la serviciu.

— Am putea să stăm aşa câteodată de vorbă, răspunse Tonio destul de ostil. Hai să mergem, altfel se supără tata.

— Şi mama. Acum aveau din nou ceva în comun.

Philipp privi uimit când văzu că fiul lui se întorcea împreună cu Anjuschka. Apoi se întinse mulţumit. Dacă fiul său părea încântat de noua cunoştinţă, atunci putea să spere că Tonio avea deja noutăţi. Ştia bine metoda lui Tonio de a descoase oamenii.

— Castelul tău e într-adevăr minunat, stabili Tonio cu stăpânire de sine.

— Mama se pricepe. Construieşte şi case de locuit. Şi sunt foarte frumoase.

— Şi tata construieşte case, triumfă Tonio.

— Mami, acest băiat e Tonio. Am stat puţin de vorbă împreună. Cu ochii pe jumătate închişi, Philipp urmări cum Monika privi spre băiat surâzând. Ce joc al norocului, gândi el invidios. Dacă mi-ar zâmbi şi mie aşa!

— De fapt e chiar drăguţă, povestea Tonio, în timp ce se ridicau să meargă la masă, chiar dacă e fată.

Philipp nu dorea să-i pună întrebări, dar răbdarea îi fu pusă la grea încercare. Tonio nu se dovedea deloc dispus să povestească. Părea că încă se gândeşte cum a putut el să stea de vorbă cu o fată.

— Bunica ei tocmai a murit, începu apoi brusc,

oftând, acum câteva zile.

Philipp se gândea; probabil de aceea n-a venit soţul împreună cu ea. Ştirea îi pătrunse în suflet ca un ghimpe.

— Ea vorbeşte cu păpuşa. Cum ţi se pare una ca asta, tati?

— Nostim, răspunse Philipp fără a sta pe gânduri, oglindindu-şi chipul în apă.

Am început să am riduri şi părul cărunt, observă el cu oarecare nelinişte. Iar ea arată ca o fată tânără.

În sfârşit, Tonio spuse vorba fermecată.

— N-are tată, preciză scurt.

Philipp oftă uşurat, încât observă chiar Tonio.

— Ciudat, nu? fu de părere Tonio. Ea n-are tată şi eu n-am mamă. Poate de aceea ne înţelegem atât de bine.

— Este o fetiţă foarte drăgălaşă, preciză Philipp cu căldură.

Apoi, îşi privi întrebător fiul.

— Te-ai simţit bine alături de fetiţă?

— Nu, mai bine mă simt alături de tine.

— Nu ţi-ar fi plăcut să ai o soră, Tonio?

Ce zăpăcit putea fi să-i pună o astfel de întrebare. Se lovi instantaneu cu palma peste frunte.

— Nu, nu doresc să am nicio soră! Avem destule femei acasă, stabili Tonio şi cu asta dialogul luă sfârşit.

În timpul mesei de prânz, Philipp se simţi deranjat că doamna Jäger se aşezase în dreptul privirii lui, iar el dorea s-o vadă pe tânăra şi adorabila doamnă împreună cu fetiţa ei. Chiar aşa de mare nu era încăperea şi când schimbă diplomat locul cu Tonio, fu imediat observat de toată lumea.

— Uite, pentru a doua oară suntem serviţi cu friptura asta ciudată, constată Tonio nemulţumit. Şi diseară vom avea desigur mâncare rece.

Astea sunt dezavantajele când iei pensiune completă, gândi Philipp, dar aşa era cel mai comod.

— Putem să mâncăm o dată şi în altă parte, murmură el.

Din exact aceleaşi motive plătise şi Monika pensiunea completă pentru ea şi fiica ei, aşa încât cumpărau doar pentru micul dejun. Anjuschka mânca oricum doar ce-i făcea plăcere.

Şi pentru Anjuschka întâlnirea cu Tonio fu subiectul preferat de discuţie cu mama ei.

— Săracul băiat nu mai are mamă, povestea ea îndurerată. E un lucru foarte trist, nu-i aşa, mami?

I se părea mult mai trist decât să n-ai tată, aşa ca ea. Sigur, i-ar fi fost mult mai uşor dacă mama ei ar fi avut o viaţă mai bogată. Monika era însă bucuroasă că nu depinde de nimeni. Era mândră şi mulţumea Domnului că se poate ocupa singură de creşterea copilei.

— Vrei să ne plimbăm puţin, să-ţi iau un desert, şoricelule? o întrebă ea grijulie, dacă tot n-ai mâncat mai nimic.

— Aş dori să-mi cumperi o îngheţată, o rugă Anjuschka. Dar acum, mai bine ne întoarcem la plajă.

Fetiţa nu mai avea răbdare să stea, dar Monikăi i se părea prea mare căldura la ora prânzului, aşa că hotărî ca Anjuschka să doarmă după-amiază măcar o oră.

— Aşa, ziua e deja trecută! protestă fetiţa.

— Avem încă destule zile. Trebuie să te obişnuieşti treptat cu plaja, altfel ai să faci arsuri pe piele şi o să te usture.

— Câte zile mai rămânem, mami?

— Patru săptămâni.

Patru săptămâni însemnau probabil mult timp şi Anjuschka spera ca şi Tonio să stea tot atât.

Sosiră la plajă aproape în acelaşi timp. Philipp şi fiul său erau deja acolo, când Anjuschka văzu cu surprindere cum castelul ei frumos era distrus.

Tonio venise în faţa ei şi o privea împietrit. Ochii

Anjuschkăi se umpluseră de lacrimi.

— Tu ai făcut asta? întrebă ea supărată.

Tonio o privi consternat.

— Eu? Nu! Cum să fac aşa ceva?

Plângând, Anjuschka alergă spre mama.

— Castelul meu frumos! se vaită ea. Cine poate fi aşa de rău?

I se păru că şi Tonio s-a întristat puţin. Philipp se aplecă spre ei.

— Există pe-aici unii puşti atât de prosti care nu suportă ca alţii să aibă castele aşa frumoase, şi continuă apoi decis. O să construim împreună altul.

— Ar trebui să începem imediat, îşi spuse Anjuschka părerea, dar eu trebuie să merg neapărat să dorm.

— Foarte bine că ţi-ai adus aminte, răspunse Monika râzând.

— Şi tata doarme mult, dar numai singur, aşa când vrea el. Eu însă nu vreau să dorm, se amestecă Tonio în vorbă.

— Am trudit destul anul acesta ca să-mi pot permite o vacanţă cu tine, explică Philipp mustrător. Cred că am voie să mă consider obosit.

Monika râse. Acum vorbeau deja unii cu alţii deşi practic nu făcuseră cunoştinţă. Şi Philipp îşi dădu seama de omisiunea făcută. Se ridică repede şi se prezentă politicos.

Deci, numele ei era Monika, iar vocea ei caldă îi suna tot timpul în urechi. Sfinte Dumnezeule, nu trebuia să se gândească la aşa ceva! Era vacanţă. Oamenii se cunosc, schimbă păreri unii cu alţii şi asta e tot. Aşa se întâmplă totdeauna. O irita totuşi că acest bărbat arăta atât de prezentabil şi trebuise să-l remarce imediat.

Nu e vorba de nicio aventură, scumpa mea, îşi spunea în sinea ei cu hotărâre. Cu mine în niciun caz! Cine s-a ars cu supă, suflă şi-n iaurt.

Acum, lucrau împreună la reconstrucţia castelului, fără să ia în seamă că erau observaţi cu ochi plini de ură.

Hella Jäger era furioasă. Îşi tot frământa mâinile cum să îndepărteze rivala. Ce femeie, gândea în sinea ei, a ieşit repede în calea bărbatului, dacă e singur. Cu mine n-o să-i meargă!

— Unde locuiţi? se interesă Tonio. Tot la Beaurivage?

— La pensiunea Irenei, răspunse prompt Anjuschka.

— Şi acolo masa e mereu aceeaşi? întrebă Tonio.

— Noi mâncăm mereu în altă parte. La pensiune luăm doar micul dejun.

— De ce nu ne-am dus şi noi la o astfel de pensiune, tată? îşi întrebă Tonio tatăl.

Philipp se întrerupse din visare. Acum remarcase că Monika face o gropiţă în obrazul stâng când râde şi găsea acest lucru foarte nostim.

— Treaba asta trebuie s-o întrebi pe tanti Maya, Tonio, bombăni el. Ea a aranjat aşa lucrurile.

— Am să-i spun! se revoltă Tonio. A făcut o rezervare proastă.

— Scuzaţi vă rog expresiile nepotrivite ale fiului meu, se rugă Philipp. Le-a învăţat la grădiniţă.

— Mergi la grădiniţă? intră imediat în discuţie Anjuschka.

— Acum, cred că n-o să mai merg. Vezi, nu învăţ nimic deosebit acolo. Tati mi-a promis deja.

— Iar exagerezi, Tonio! îi atrase atenţia Philipp.

— „Dacă tatii nu i-ar fi greu, ar fi dimpotrivă pentru” interveni Monika recitând dintr-o poezie.

Apoi se roşi toată şi Philipp descoperi din nou gingăsia ei involuntară.

Se simţea neliniştit. Se preocupa de această doamnă neaşteptat de mult, aşa cum nu se mai gândise niciodată la o femeie. Inclusiv la Renate.

Îl atrăgea în mod magic. Apropierea ei îl emoţiona şi-

l făcea fericit în acelaşi timp. Îşi lăsase toate principiile deoparte, fără a întreprinde totuşi nimic. Da, constatase cu surprindere că reţinerea ei era de fapt o aşteptare, iar privirea ei îl chema.

— Îmi permiteţi, stimată doamnă, s-o invit pe Anjuschka la masă cu noi? Şi desigur şi pe dumneavoastră, continuă el încet.

Tonio îşi privi tatăl cu gura căscată şi ochii larg deschişi. Aşa ceva nu se mai întâmplase. Chiar când spusese „stimată doamnă”, remarcase un alt ton în voce, altul decât cel cu care vorbea cu doamna Jäger, de exemplu.

— Pentru ca Anjuschka să vină cu încredere, mai adăugă el.

— Un motiv bun, şopti Monika reducând din aroganţă. Mulţumesc mult, domnule Kessler.

— Tata e doctor! interveni Tonio mândru. Gradele trebuie respectate.

— Atunci, domnule doctor Kessler, se corectă Monika moale şi-i acordă un zâmbet.

— Dacă ai putea să-ţi ţii măcar o dată pliscul! îşi mustră Philipp fiul, care plecă ruşinat capul, şocat de replică.

— E învăţat cu ordinea, aprecie Monika. Forma trebuie respectată.

Oare această remarcă nu ascundea ceva? Dar chipul Monikăi şi ochii ei nu arătară niciun gând ascuns. Philipp îşi linişti inima care începuse să bată cu putere.

Dispăru mai întâi în spatele şezlongului lor de plajă şi apoi apăru îmbrăcat cu pantaloni albi, lungi, de in şi un tricou bleumarin.

Arăta extraordinar! trebui să recunoască şi Monika, în ciuda răcelii cu care se străduia să-l privească.

— Nu vreau să mă schimb! bombăni Tonio. Îşi puse însă halatul de plajă, căci Anjuschka îşi trăsese pe ea o

rochiţă colorată care-i venea foarte bine.

Philipp îl observă însă doar în fugă, căci Monika, în halatul ei roşu de plajă îi captase toată atenţia. Părul ei avea o culoare minunată între blond şi castaniu, iar soarele îi dădea sclipiri de argint. Îi înconjura faţa ovală conturând-o, era lucios, dar nu exagerat de aranjat aşa cum arată când o femeie iese de la coafor.

Hella Jäger le aruncă priviri pline de mânie când îi văzu părăsind plaja alături de copiii care mergeau ţinându-se de mână. Copiii mâncară bucuroşi îngheţatele, în timp ce ei comandaseră cafele cu frişcă.

— Fumaţi? o întrebă Philipp politicos. Monika scuturã negativ din cap.

— Dar nu mă deranjează.

— Domnul Beck pufăie ca un coş, remarcă Anjuschka, în timp ce Monika se înroşi, iar Philipp îi aruncă o privire temătoare.

— Tata fumează doar pipă, se amestecă şi Tonio.

I se potriveşte pipa, gândi Monika în timp ce alunga cu mâna o viespe care tot da târcoale copiilor. Philipp o observase în aceeaşi secundă şi, apărând copiii, mâinile lor se întâlniră accidental.

Un curent electric parcă îi străpunse pe amândoi. Ochii li se întâlniră o clipă, apoi privirile coborâră.

Monika simţi un nod în gât şi un curent electric parcă îi trecu prin tot corpul. Nu, îşi spuse cu încăpăţânare. N-am să mă las purtată de val. Nici pentru o clipă, nu vreau să am de a face cu acest bărbat.

Pericolul era mare, îl simţise deja, mult prea mare. Se cunoştea destul de bine.

Hella Jäger îşi făcu din nou drum pe lângă ei. Philipp o observă înainte ca Tonio să-l strige. Cu un semn, îl făcu să tacă.

O salută uşor, aplecând capul. Monika privi discret spre masa vecină. Această atrăgătoare tânără părea foarte

interesată de Philipp Kessler prin tot ceea ce făcea. Dar el nu părea să-i acorde deloc atenţie şi doar nu mai era un puşti. Unii bărbaţi par că nu se descurcă singuri în viaţă.

— Credeţi că am putea face o mică excursie cu maşina, stimată doamnă? o întrebă Philipp şoptit.

Deja vrea să fugă de ea, gândi Monika amuzată.

— De ce nu, răspunse ea senină, şi în sinea ei gândi: urmează să-mi acorde un zâmbet.

Tonio rămase din nou uimit.

În dimineaţa următoare castelul era din nou distrus şi în sinea lui Philipp îşi propuse să pândească răufăcătorul.

Anjuschka se întrista din nou, dar de această dată nu mai plânse. Ştia precis că nu fusese opera lui Tonio.

— Ce-ar fi dacă am face un castel mare din şezlongurile noastre de plajă, propuse Philipp. Atunci, nu se mai poate întâmpla aşa ceva, Anjuschka.

Fetiţa îl privi, mulţumită pentru soluţia dată.

— Eşti foarte drăguţ, stabili ea pe loc.

— Aşa va fi chiar comod să putem sta de vorbă, observă în continuare Philipp. Iar pentru dumneavoastră va fi ceva cu totul nou, stimată doamnă.

— De ce îi spui mamei mele, „stimată doamnă”, interveni din nou Anjuschka, de ce nu-i spui Monika?

Monika rămase fără glas. Fiica ei ceruse acest lucru în semn de încredere şi nu aveai ce să-i răspunzi.

— Monika e un nume frumos, spuse şi Tonio admirativ, încercând să înlăture stânjeneala tatălui. În scara lui de evaluare, mama Anjuschkăi era „de aur”, şi acesta era desigur cel mai de preţ compliment pe care putea să-l acorde. Dacă am locui în acelaşi oraş ar fi grozav, continuă imediat Tonio. Acum uitase că nu-şi dorise iniţial compania nimănui. Tati ar face case, iar mama ta le-ar amenaja.

— Nu-i o idee rea, constată Philipp surprins.

— Unde locuiţi voi? întrebă Tonio practic, văzând că tatăl îl aprobă.

Acum, Philipp putea să-l lase să conducă discuţia singur.

— În Hanovra, răspunse Anjuschka, în timp ce Monika îşi făcea de lucru, foarte preocupată.

— Noi în Düsseldorf. E departe? întrebă Tonio.

— Merge, fu de părere Philipp. Cu avionul, ajungi repede.

— Mamei nu-i place să zboare, explică Anjuschka. Noi nu mergem decât cu maşina. Din fericire, avem una.

— Anja! o atenţionă mustrător mama, şi micuţa se opri. Mama o striga Anja doar când făcea ceva greşit. Era ca o pedeapsă.

— Spuneam doar aşa, şopti ea ca o scuză.

— Copiii noştri se înţeleg de minune, sublinie Philipp când mergeau alături, pregătiţi să intre în apă. Este o surpriză deosebită, un lucru neaşteptat. Fiul meu este complet împotriva societăţii feminine, mi-a atras atenţia de la începutul vacanţei că doreşte să ne petrecem timpul doar noi doi.

Monika îi aruncă o privire piezişă. Nu dorea să-i spună ce crede despre acest lucru, dar vorbele îi rămaseră definitiv în gât când văzu cum o priveşte.

— Monika, o strigă el cu o voce caldă, duioasă. Fiecare sunet îl costase enorm să-l poată spune. Aproape îi tăiase respiraţia.

Ea nu fu capabilă să reacţioneze, nu fu în stare nici să-şi retragă mâna când el o luă într-a sa. Fu capabilă doar să constate.

— Mergem mâine în excursie? o întrebă el încet. La Rotterdam sau Amsterdam? Să le arătăm câte ceva copiilor noştri?

„Copiilor noştri” spusese el. Monika găsi acest lucru foarte frumos şi aprobă. Chipul lui era atât de aproape.

— Sunteţi foarte frumoasă! observă el în şoaptă. M-aţi fermecat, doamnă Monika.

O, Dumnezeule, gândi ea cu inima bătând să-i spargă pieptul, nu vreau, nu vreau să mă îndrăgostesc iar. Dar simţea că totul se petrece împotriva voinţei sale.

— Am putea rămâne oare spre seară puţin singuri? îi şopti el la ureche. Dar din fericire copiii se întorceau şi prezenţa lor le întrerupse mica idilă.

— Nu pot să mai suport capra asta bătrână, tati, explica Tonio de zor. Dacă vine să se plângă la tine poţi să-i spui.

— Ei, mai uşor! Chiar nu înţeleg ce spui, îl potoli Philipp.

— Tonio i-a spus să nu-l mai bată la cap, interveni Anjuschka. Voia să ştie neapărat cine sunt eu.

Philipp presimţi ceva, şi fiul lui îi confirmă.

— Doamna Jäger! pufni Tonio. Ea este capra bătrână.

— Încă nu e bătrână, observă Anjuschka corectându-l, şi apoi mai încet, dar deja se împopoţonează.

— Ar trebui totuşi să fii mai politicos! Adu-ţi aminte că ai o educaţie bună, Tonio! îi aminti tatăl abia abţinându-se să nu zâmbească. În sinea lui îi plăcuse cum o pusese la punct pe stimabila doamnă Jäger şi cu greu se stăpânea să fie serios. Dacă te-ar auzi mătuşa Hilde cum vorbeşti!

— Ah, să nu te gândeşti că mătuşa Hilde nu scapă şi ea câte o expresie. Habar n-ai, tati, răspunse el încăpăţânat. N-am putea să ne mutăm? În pensiunea voastră n-a rămas cumva o cameră liberă? întrebă apoi privind spre Monika.

— Cred că nu, răspunse ea prompt.

— Nici n-ai idee ce enervantă poate fi, se revoltă în continuare Tonio. Tati nu v-ar lua aşa la întrebări. Lui nu-i plac femeile. Avem acasă destule.

Pleoapele lui Philipp coborâră, dar privind pe furiş spre Monika, un zâmbet duios îi înflori pe buze.

Eşti o excepţie pentru mine îi şoptea privirea lui şi sângele începu să-i pulseze mai puternic în inimă.

— N-am crezut niciodată că poate fi aşa frumos, tati, şopti Tonio şi mânuţa lui mică se strecură sub braţul puternic al tatălui.

— Trebuie să dormi, Tonio! îi răspunse acesta şoptit. Gândurile lui zburau la Monika şi nu dorea deloc să fie deranjat.

Părea că o vede aievea, suplă şi înaltă, i se părea că poate atinge pielea ei fină cu mâinile sale.

Vise, vise minunate… vor deveni realitate oare?

— Monika e o fată de aur, nu-i aşa, tată? continuă Tonio conversaţia. Iar cu Anjuschka pot să discut orice. Este o fată isteaţă. Am putea să stăm împreună, gândi mai departe Tonio. Eu aş avea o mamă, iar Anjuschka un tată. Tu adormi mereu repede. Iar eu nu pot să dorm deloc când sunt aşa de fericit. Facem mâine o excursie frumoasă, tati?

— Doar dacă ai de gând să adormi odată! îl mustră Philipp, căci îşi dorea să ajungă mai repede lângă Monika, să-i poată ţine mâna fină într-ale sale.

Capitolul 3

Avea o rochiţă simplă, ajustată pe talie, colorată, dar mersul ei era al unei prinţese. Şi el devenise romantic. Dacă ar fi ştiut Manfried, ar fi dorit să oprească o clipă timpul în loc. Gândul că nu e singur cu Monika pe lumea asta, că trebuie să ia în considerare şi copiii, îl împiedica să viseze.

Hilde avea treizeci de ani. Era cea mai mare dintre fraţi, iar el era cu doi ani mai mic ca ea, îşi purtaseră de grijă unul altuia de-o viaţă. Maya era doctoriţă şi se declara mulţumită cu meseria ei, iar Susanne fusese cândva măritată. Era cea mai frumoasă dintre ele.

Gata cu toate gândurile astea, îşi spuse el. Vom pleca spre Blaue. Monika va sta lângă mine şi voi găsi o cale să-i mulţumesc pe toţi.

Şi dacă nu va fi de acord? Va trebui să vrea. Dorea să depăşească momentul. Voia să fie încrezător că va accepta. Putea oare să spere?

Totul în apropierea ei îl provoca. Nu trebuia să spună nimic, era destul s-o vadă. Când o simţea aproape, se pierdea cu totul.

— Nu e un oraş aşa frumos, remarcă Tonio, când trecură prin Amsterdam.

— Ea o fi dărâmat castelul nostru? reflecta îngândurată Anjuschka. Da, castelul nostru. Voi construi pentru noi toţi un castel, gândi Philipp. Un castel pe care nimeni să nu-l poată dărâma.

— Vreau să am o poză cu voi, spuse Philipp.

Ea îi zâmbi şi începură să facă poze. În toate fotografiile făcute de el peste tot apărea Monika, chiar dacă nu-şi exprimase dorinţa.

Ochii ei aveau o sclipire specială când îl privea, iar gura surâdea duios.

— Cred că pentru azi copiii sunt deja obosiţi, şopti el înainte de a porni pe drumul de întoarcere. Ne vedem după aceea?

Ea ezită o clipă. Apoi acceptă. Se supuse acestei chemări fără a-i acorda o importanţă deosebită sau vreun sentiment.

Acum îi privea mâinile care ţineau cu calm şi cu siguranţă volanul.

Mâini fine, dar puternice, care pot cuprinde şi strânge cu grijă, ocrotitor. Ultima calitate deja o aflase.

Mâncaseră împreună de seară şi apoi se întoarseră.

Philipp o condusese la pensiune şi încet, ca să nu audă copiii, îi şoptise:

— Te aştept la o plimbare.

Anjuschka adormi cât ai bate din palme.

Monika făcu un duş şi acum stătea în faţa oglinzii şi se observa. O aventură? Nu, simţurile ei se revoltau la aşa

ceva.

Ar trebui să nu merg, îşi spuse ea, dar mecanic, începu să se îmbrace cu rochia bleu. N-am să mă las sărutată îşi spuse ea, deşi simţea parcă gura bărbatului care putea zâmbi atât de duios.

Încet, închise uşa în urma sa. Îşi lăsa copila singură. Pentru prima dată o lăsa pe Anjuschka singură seara şi încă într-o casă străină. Mergea fără să fie conştientă de acest lucru şi ar fi vrut să se smulgă vrăjii şi să se întoarcă. Totuşi, mergea înainte. Picioarele o purtau de la sine şi nu se putea opune.

El stătea rezemat de un copac. îl văzu de departe. Se apropie de el încet şi simţi cum privirea lui o învăluie.

Îi căzu în braţe cu un oftat. O susţinu, o cuprinse cu gingăşie şi o sărută la nesfârşit.

— Am visat atât de mult la tine! îi spuse Philipp cu o voce caldă.

Degetele lui îi mângâiau faţa. Fiecare mângâiere îi contura trăsăturile parcă pentru a le memora.

Simţi dorinţa să lase totul în voia sorţii. Autocontrolul ei fu decuplat. Era doar o femeie alături de un bărbat, care simţeau că îşi aparţin unul altuia, pe care o putere exterioară îi adusese împreună.

— M-am zăpăcit de tot, dar am ştiut din prima clipă că se va întâmpla, se auzi ea spunând. Dacă nu s-ar distruge totul, această alăturare a destinelor, conchiseră simţurile Monikăi.

Acum însă, Philipp tăcea. Îi cuprinsese umerii cu braţul şi păşea alături de ea prin nisipul moale spre mare.

Luna se oglindea în valurile care se jucau dansând pe nisipul plajei. Era linişte. Niciun zbor de pasăre n-o tulbura. Doar vuietul mării care părea o simfonie a dragostei.

Dimineaţa următoare, joaca începu din nou. Castelul fusese bineînţeles distrus, şi construiră un altul. Philipp

căzuse pe gânduri.

Era oare un simbol? Existau oameni în acest oraş care doreau să le distrugă dragostea? Şi dacă ar fi aşa, vor trebui s-o ia mereu de la început?

Privea spre picioarele Monikăi şi lăsa nisipul fin să-i treacă printre degete. Din când în când arunca o privire fugară spre Tonio. Oare băiatul o fi observat ceva?

Philipp şi-ar fi exteriorizat fericirea pe care o trăia, îi era greu s-o ascundă. Dar Monika îşi trase repede picioarele când degetele lui o atinseră.

Oare nu avea curajul s-o recunoască deschis?

— Mergi cu noi în apă, tati? Anjuschka nu ştie să înoate.

Tonio îl trezise din visare.

— Bine, să mergem, spuse Philipp şi privi spre Monika.

Ea se ridică şi-şi puse casca. Cu paşi mari, alergară spre apă. Când întoarse capul, din întâmplare, Philipp o zări pe Hella Jäger care tocmai păşea peste castelul lor. îl cuprinse un sentiment ciudat.

Dar copiii îl traseră după ei râzând şi Monika apăru iar lângă el. Sentimentul ciudat care-l indispusese aşa de tare dispăru.

Un adult nu are voie să se poarte aşa copilăreşte. Copilăreşte? Asta nu se numeşte duşmănie?

Anjuschka voia cu tot dinadinsul să înveţe să înoate.

Îl admira pe Tonio fără rezerve. Îşi lăsă uşor corpul în braţele lui Philipp. Bărbatul îşi aşeză mâna sub pieptul ei şi o trase mai aproape de el, să prindă curaj.

— Te mişti mereu uniform! îi aminti el când braţele ei firave începură să bată apa necontrolat.

Monika îi admira răbdarea. Aşa o fi oare mereu? Un bărbat ca el poate să aştepte?

Desigur, se gândea acum la sărutul lui înfocat pe care-l simţea încă pe buze. O clipă, el îi privi faţa şi parcă-i

citise gândurile.

Fără să vrea, îşi rezemă fruntea de umărul lui. O cuprinse o senzaţie sălbatică şi un fior îi străbătu corpul.

Îşi lăsă corpul să cadă inert în apă şi să atingă fundul mării.

Philipp aproape se sperie când o văzu dispărând. Apoi se ridică din nou la suprafaţă.

— Cum poţi să mă sperii în felul ăsta! îi strigă Philipp supărat. Era cât pe ce s-o las să cadă pe Anjuschka.

Anjuschka îl privi uimită când auzi ce spusese Philipp mamei ei, iar Monika izbucni în râs.

— N-ai voie să ne sperii aşa, mami, chiar n-ai voie! preciză Anjuschka în cel mai serios mod.

— Doar ştiu să înot, spuse Monika scuzându-se.

Teama care se citea încă în ochii lui Philipp îi arătase ceva nou. Îi era frică s-o piardă! Tot sângele i se adună în inimă de emoţie.

— Pleci şi în seara asta, tati? îl întrebă Tonio.

— Cum aşa, din nou? încercă Philipp să-şi diminueze vina.

— Şi aseară ai plecat. Am observat.

— Of, cum observi tu toate! mormăi Philipp puţin mai vesel.

— Poţi să-mi spui liniştit despre ce e vorba, dacă nu te duci cu Jäger. Dacă mergi cu Monika, poţi să pleci liniştit.

— Ce îndrăzneţ eşti!

— Monika nu e aşa. Ea nu vrea să ne despartă şi probabil îşi doreşte şi ea un bărbat. Anjuschka nu-şi doreşte un tată, fiindcă n-a avut niciodată.

Câte va trebui să discut încă cu Monika, se gândi el. Ştim doar atât de puţin unul despre altul. Cândva, a avut totuşi şi ea un bărbat. Poate nu l-a uitat?

Nu, una ca asta nu se poate. Atunci, nu l-ar fi acceptat. Oare mă înşel? De ce trebuie însă să-mi sparg

capul cu astfel de lucruri? Toate la timpul lor. Săptămâni minunate sunt încă înaintea noastră şi tot ce pot să-mi doresc este să nu se termine niciodată.

— Hei, atunci distracţie plăcută, tati, încheie Tonio discuţia cu vocea aproape şoptită, dacă văzu că nu primeşte niciun răspuns.

Philipp se aşeză pe patul lui.

— Te-ar linişti dacă ţi-aş spune că mă întâlnesc cu Monika? întrebă el blând.

— Foarte mult, răspunse Tonio. Cu ea şi Hilde ar fi de acord.

Asta era deja o mărturisire completă. Cu toate că Philipp nu-şi includea niciodată surorile în acest domeniu al vieţii sale private. Monika trebuia să-i aparţină numai lui. Nu dorea s-o împartă cu nimeni. Dar apoi îşi dădu din nou seama că trebuia s-o împartă necondiţionat încă de la început cu Anjuschka şi cu Tonio.

I se părea un lucru foarte dificil. Nu, de ce trebuie să întâmpine din nou greutăţi? îşi spuse în sinea lui. De ce lucrurile trebuia să fie atât de complicate şi desigur în viitor să se complice şi mai mult?

— Dacă vrei ca ea să nu afle că ştiu, nu trebuie să-i spui, murmură Tonio. Pot să tac, îţi jur!

Philipp n-avea ce să facă. îl sărută apăsat pe frunte, ceea ce păru să-i facă plăcere lui Tonio, deşi între bărbaţi nu se acceptă de obicei astfel de lucruri.

Când Philipp părăsi hotelul, văzu o siluetă care se plimba pe ţărm.

O recunoscu pe Hella Jäger. Se grăbea spre plajă. Porni în urma ei ca o umbră.

Lumina lunii se întindea acum deasupra şezlongurilor de pe plajă. Putu s-o vadă clar cum distruge castelul de nisip. Acum, bănuiala lui se adeverise; ea era cea care distrugea în fiecare seară munca lor de peste zi.

Astăzi ieşise mai târziu, deoarece oaspeţii

rămăseseră până spre seară pe plajă şi nu găsise o altă ocazie prielnică.

Nu se mai gândi că pantofii săi de seară se vor umple cu nisip. Porni după ea.

— De ce faceţi asta? o întrebă tunând de mânie.

Întâi se sperie auzindu-l şi văzând mânia din ochii lui.

— Fac ce vreau! îl înfruntă ea.

— Gândiţi ca un copil! stabili el rece. Credeţi că obţineţi ceva procedând astfel?

Ca o isterică, începu să dea din mâini plângând. Îi trebui multă stăpânire de sine s-o liniştească.

— Nu sunt la fel de frumoasă ca ea? spuse printre lacrimi. De ce trebuia să vină aici? De ce sunteţi atât de distant cu mine?

— Nu sunt altfel decât şi până acum, îi explică el calm. V-aţi creat ceva în imaginaţia dumneavoastră, ceva ce nu există.

Nu e asta doar o răzbunare ieftină?

O lăsă privindu-l şi plecă. Fusese de-a dreptul hilar să încerce să stea de vorbă cu ea. Şi din nou realiză cât de rare sunt femeile asemănătoare Monikăi.

— Ei, ai avut deja o întâlnire? îl întrebă ea râzând când ajunse aproape.

Nicio învinuire, niciun reproş nu veni de pe buzele ei, deşi îl văzuse cu cine stătea de vorbă.

— Acum ştiu cine ne dărâma mereu castelul, răspunse el calm.

— Am bănuit de mult asta, răspunse ea.

— Am putea să nu mai discutăm acest subiect, propuse el.

— Din cauza unei astfel de femei nu vreau să mă enervez. Aş putea doar să râd dispreţuitor.

— Dar în mine ai totuşi încredere, nu? râse el.

— Eu ştiu, Phil? răspunse ea afectuoasă.

— Atunci, dă-mi voie mai întâi să te sărut, iubito.

Urmă desigur un sărut lung, nesfârşit şi plin de tandreţe.

— Ce senzaţie neplăcută să ai pantofii plini de nisip! observă el după câţiva paşi.

— Opreşte-te şi scutură-i, râse ea.

— Nu vrei să ne plimbăm?

— Cu nisip în pantofi? Şi în afară de asta, mi-ar plăcea să stau singură cu tine mai mult timp.

Mărturisirea ei îl făcu fericit. Pur şi simplu era minunată, atât de naturală şi atât de spontană.

Se aşeză pe o bancă să-şi scuture pantofii. Ea îl privea zâmbind.

— Cred că a avut un şoc atunci când te-a văzut.

— O gâscă atât de proastă! mormăi el.

— O creatură sărmană, prostuţă, toată speranţa ei de a-şi face o cunoştinţă de vacanţă s-a spulberat, reflectă Monika îngăduitoare.

El îşi încruntă fruntea.

— Cunoştinţă de vacanţă, şi asta e o expresie aiurea. Doar nu vrei să rămânem cunoştinţe pentru o vacanţă, Monika?

— Doar nu vorbeam despre noi.

— Dar eu despre noi te-am întrebat.

Porniră spre puntea de debarcare. Acolo puteau fi singuri. Vizitatorii de peste zi păreau a fi toţi plecaţi la dans la Casa de sănătate.

Ea se rezemă de balustradă. El îşi prinse mâinile în stânga şi în dreapta ei astfel încât Monika se afla „captivă”, fără nicio şansă de scăpare.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Monika! spuse el.

— Te-ai gândit destul, doar în patru zile? îl întrebă ea temperându-l.

— Un lucru este alb sau nu este alb. Te iubesc!

Inima ei începu să bată cu putere. De fericire, abia mai putea să respire. Totuşi, spuse:

— Nu mă cunoşti deloc.

— Te iubesc. Pentru mine e de-ajuns. Nu, nu e de-ajuns. Doar dacă mă iubeşti şi tu.

Oh, dar ea îl iubea, îl iubea la fel de mult. Dar oare totul putea fi adevărat?

Oare nu-şi promisese să nu se mai căsătorească? „Nu eşti deloc femeie, eşti un bloc de gheaţă!” – aşa îi spusese Klaus în noaptea nunţii.

Dar nu simţise niciodată în braţele lui fiorul pe care Philipp i-l stârnea în tot corpul.

— Am fost măritată doar pentru o scurtă perioadă, preciză ea cu voce scăzută. Căsătoria mea s-a rupt repede.

— L-ai iubit? întrebă el insistent.

— Atunci, aşa credeam, şi n-a rămas nimic după aceea, şopti ea.

— Şi acum, Monika? Braţele lui o cuprinseră. Buzele lui o sărutară pe tâmplă.

— Acum, parcă întreaga lume se scufundă, spuse ea căzută în visare.

El îi acoperi faţa cu sărutări fierbinţi şi lumea se scufundă cu amândoi. Cerul şi apa erau totuna, curgeau împreună. În braţele lui nu ştiu când dunele de nisip îi învăluiră şi încet, încet se întoarseră la prezent.

Aproape nu putea vorbi. Faţa îi ardea şi se ascunsese la umărul lui.

— Tu, cerul şi marea, şopti el. Totul e atât de simplu când îţi învingi fantomele!

Noaptea asta nu mai avea fantome. Luna fusese învăluită de nori. Ce era într-adevăr atât de simplu?

Nimic nu părea să tulbure fericirea acestei zile. Hella Jäger plecase precipitat. Castelul de nisip rămăsese intact. Copiii constatară după multă cercetare că n-aveau niciun motiv să construiască altul. Dar chiar dacă nu fusese distrus, găsiră că tot nu e încă gata definitiv.

Anjuschka putea să înoate. Cu teamă încă, şi doar

când Philipp era prin apropiere. El era protectorul ei.

Tonio o studia gânditor pe Monika, dar nu făcea nicio observaţie cu voce tare, chiar dacă vedea că tatăl lui o ţine de mână sau îi mângâie părul. Găsea că momentul e minunat şi ar fi dorit să dureze o veşnicie. Era pregătit chiar să se joace cu Ingelein, îi spusese tatălui său în cea mai mare taină. Şi cine îi vedea pe cei doi copii care nu avuseseră niciodată ambii părinţi, se putea mira cât de perfect mimau o familie adevărată.

Monika şi Philipp stăteau lungiţi în şezlonguri, pe plajă, unul lângă celălalt, visau şi urmăreau dialogul foarte expresiv dintre copii.

— Acum, noi eram căsătoriţi, preciză Tonio hotărât, şi eu trebuie să-i spun lui Ingelein ce are şi ce n-are voie să facă. Acum trebuie să doarmă.

— Dar ea nu vrea să doarmă! răspunse Anjuschka încăpăţânată. Vrea să se plimbe.

— Copiii trebuie să facă ce spun părinţii! se revoltă Tonio. Ce spune bărbatul, asta se face.

Philipp se întoarse spre Monika şi-i spuse zâmbind:

— Ai auzit?

— Am fost atâta timp singură cu Ingelein, se înfierbântă Anjuschka. Acum ar trebui să mai stea şi cu tine.

Asta i se păru lui Tonio prea mult.

— Doar nu e un copil adevărat, e doar o păpuşă, preciză el revenind la realitate. Vreau să mă joc cu mingea, gata cu păpuşa!

— Bine, dacă tu vrei, aprobă Anjuschka prietenoasă. Nu trebuie să ne certăm din pricina asta.

Philipp îi arunca Monikăi priviri cu subînţeles.

— Şi tu vei fi tot aşa de înţelegătoare? o întrebă el cu duioşie.

— Aşa îţi doreşti?

Philipp tăcu. Acasă el dădea tonul în toate. Desigur,

surorile sale nu erau nişte prefăcute, dar îl cunoşteau şi-i cunoşteau şi autoritatea. Cu Renate avusese destul de repede mici neînţelegeri.

Monika era însă o femeie independentă, care trebuise să hotărască singură totul în viaţă. Avea o meserie care însemna mult pentru ea. El nu dorea ca soţia sa să aibă serviciu. Voia să-i fie tot timpul alături, numai pentru el. Dar despre astfel de lucruri încă nu discutaseră.

Copiii se îndepărtaseră, plecaseră cu mingea de apă spre dunele de nisip unde se puteau juca în voie. Pentru Monika şi Philipp, dialogul copiilor fusese însă foarte interesant, ar fi dorit să-l asculte în continuare.

— Vezi, Anjuschka, mi-am făcut multe gânduri, începu Tonio serios. Dacă tatăl meu s-ar însura cu mama ta, atunci am putea rămâne împreună pentru totdeauna.

Anjuschka făcu ochii mari.

— Să se însoare? întrebă ea uimită. De ce trebuie să se însoare?

— Acum, vezi şi tu că se plac unul pe celălalt, se vede deja de la distanţă. Atunci noi am deveni fraţi vitregi.

Gândurile lui nu i se păreau atât de clare, dar şi Anjuschka avea ideile ei.

— Mami are meseria ei. Trebuie să se întoarcă la serviciu, la domnul Beck. Şi el voia să se căsătorească cu ea.

Despre asta nu fusese vorba niciodată, dar pentru că Dietrich Beck era singurul bărbat despre care ştia că are legături cu mama ei, Anjuschka considera că aşa ceva trebuia să se întâmple.

Tonio rămase profund afectat.

— Precis că nu e la fel de drăguţ ca tata, spuse el iritat.

Anjuschka se decise să consimtă.

— Nu, aşa scump ca tatăl tău nu e. Apoi se gândi. Şi mătuşile tale? Sunt încă acolo, spuse ea îngândurată.

— Dar tata nu e căsătorit cu ele. Vor trebui să vadă dacă nu găsesc vreun bărbat. Hilde poate să se mărite cu unchiul

Manfried, Maya îşi va găsi desigur un doctor, căci sunt destui la clinică, iar Susanne are oricum o ceată întreagă de prieteni.

Anjuschka găsea această viaţă de familie copleşitoare şi reacţionă imediat. Pe deasupra, Tonio o uimise cu talentul său de organizator.

— Şi dacă nu vor vrea să se căsătorească? îl întrebă ea.

— Am să le explic şi am să le conving.

— Şi dacă tatăl tău nu vrea să se căsătorească cu mama mea?

— Asta vrea precis, altfel n-ar pleca în fiecare seară să se întâlnească cu ea.

Că mama pleca în fiecare seară să se plimbe observase şi Anjuschka. Dar astfel de gânduri pentru viitor, Anjuschka nu-şi făcuse.

— Am să mai vorbesc cu tati, decise Tonio, şi tu trebuie să vorbeşti cu mama ta. Poate i-e teamă de noi.

Şi asta era ceva nou, la care Anjuschka nu s-ar fi putut gândi. Teamă nu-i era sigur mamei de ei. Îşi impunea întotdeauna voinţa în mod energic.

— Ştii, Tonio, la adulţi e sigur altfel decât la copii, reflectă ea. Mamei mele nu-i place deloc să mă amestec în treburile ei.

— Dar mai avem doar o săptămână de stat aici, răspunse el plin de importanţă. Trebuie să facem ceva.

Altfel, voi veţi pleca la Hanovra şi noi la Düsseldorf, şi cu asta basta.

Ăsta era un gând înspăimântător.

— Am putea să ne scriem, spuse fetiţa încet.

— Ba nu putem să ne scriem deloc, o contrazise el. Eu cunosc doar câteva litere şi merg la şcoală abia anul

viitor. Şi nici nu vreau să le spun nimic mătuşilor mele despre noi.

— Dar mami ar putea să-i scrie tatălui tău şi el ei. Putem să vorbim şi la telefon, triumfă Anjuschka de descoperirea făcută. Mami are aşa nişte cărticele în care sunt scrise toate, îi povesti ea după o mică pauză. Am să-i fur una să ţi-o dau ţie. Pentru orice eventualitate, continuă ea hotărâtă.

Capitolul 4

În casa din Düsseldorf a lui Philipp Kessler era în această dimineaţă o discuţie aprinsă.

— Se pare că lui Philipp îi place mult în vacanţă, observă Susanne, cea mai tânără dintre surori, o fată destul de atrăgătoare cu părul negru. Nu se aude nimic de la el. Dacă îi mergea rău, s-ar fi gândit cât de cât la noi, se pare însă că a dat norocul peste ei.

— Pentru el ar fi foarte bine dacă ar găsi o femeie drăguţă, spuse neutră şi Maya, doctoriţa.

— Chiar aşa perfectă n-a fost căsătoria lui, interveni şi Hilde, încât să meargă la altar cu mare bucurie.

— Căsătoria civilă e de-ajuns, răspunse Maya încet.

— Merge şi fără Ofiţerul Stării Civile, interveni deasupra celorlalte moderna Susanne. De ce e nevoie mereu de aceste dovezi? O schimbare nu strică niciodată. Iar monah nu e oricum.

— Mereu eşti frivolă, spuse Hilde răutăcioasă. Influenţa ta asupra lui Tonio nu e dintre cele mai bune.

— Trebuie oare să rămână un puşti încuiat care la cincisprezece ani să creadă încă în barză? o înfruntă Susanne.

— În zilele noastre aşa ceva nu e posibil, preciză Hilde. Copiii ştiu deja mai multe ca noi.

— Poate decât tine, stabili Maya, indulgentă. Toate bune şi frumoase, dar unui bărbat nu-i face mare bucurie să locuiască cu trei surori nemăritate. Phil va avea

complexe. Ah, trebuie să plec. Astă-seară vin mai târziu.

— Cine e la rând astăzi? întrebă Susanne răutăcioasă.

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, răspunse Maya cu aceeaşi monedă. Ar trebui să-ţi faci ordine în viaţa ta plină de bărbaţi, altfel într-o zi ai să te trezeşti fără niciunul.

— Astă seară mă duc cu Manfried la operă, interveni Hilde. Ştia că între cele două surori poate interveni oricând o dispută, dacă nu le desparte.

Surorile o priviră fără glas.

— Mergi cu Manfried la operă? îşi duse Maya degetul la buze. Asta ţi-a propus acum treisprezece ani!

— Opt! replică Hilde cu o imensă bucurie. Parcă te grăbeai, draga mea!

Maya dispăru scuturând din cap. Nu o tulburase ştirea că sora ei se hotărâse să iasă în oraş cu un bărbat, mai cu seamă că Manfried Richter, ca să spunem aşa, făcea parte din familie.

Susanne îşi făcu însă timp s-o mustre pe sora mai mare. Un trup slab, şters, fără forme, aşa părea Hilde în faţa ei. Obiectiv vorbind, Susanne se gândea cum ar fi putut o astfel de înfăţişare să atragă atenţia unui bărbat, excepţie făcând picioarele pe care toate surorile le aveau la fel de frumoase.

Hilde fusese profesoară, dar îşi părăsise slujba după ce murise Renate. Cineva trebuise să-i ia în grijă pe Philipp şi pe micuţ. Maya nu se pricepea deloc la treburile casei, iar Susanne studia engleza şi n-avusese nici cea mai mică intenţie să se implice.

— E ceva serios cu Manfried? o întrebă ea pe Hilde.

Hilde se roşi toată.

— Trebuie neapărat să fie ceva serios? se revoltă ea iritată. Doar ne cunoaştem de zece ani.

— Asta mă miră şi pe mine, că până acum nu v-am

auzit să ieşiţi împreună, preciză Susanne. Nu spunea el ceva odată de o nume Marianne?

— Trebuie să le ştii tu pe toate? continuă Hilde. Ai destul de lucru pentru tine însăţi.

— Hei, nu te enerva! Manfried nu e genul meu, observă Susanne. E foarte drăguţ, dar cam moale.

— Ba nu e deloc aşa! se revoltă Hilde. Dar desigur nu e un donjuan. Tu alergi doar după astfel de bărbaţi. Într-o zi, ai s-o păţeşti.

— Lasă asta în grija mea! bombăni Susanne.

— Cine este acest Klaus care te tot caută la telefon? o întrebă Hilde mânioasă.

— Nu te interesează pe tine! răspunse Susanne neobişnuit de arţăgoasă. Am plecat, altfel o să ajung prea târziu la prelegere.

— Doar o clipă, Susanne! spuse Hilde impunător. Te-aş ruga să nu uiţi că pentru viaţa asta fără griji îi datorăm totul lui Philipp şi găsesc că este foarte egoist din partea noastră să ne facem că uităm. Tu studiezi pe banii lui şi-n plus primeşti şi bani de buzunar.

— Ce vină am că părinţii noştri au murit aşa devreme? replică Susanne mânioasă. Trebuie să mulţumesc mereu primului născut de fiecare dată când vin acasă? Doar tu eşti mai mare!

Chipul Hildei se întunecă de supărare. Cu Maya şi Susanne, Philipp n-ar fi putut realiza nimic. Îşi dorea atât de mult ca Philipp să-şi găsească o femeie cu care să fie fericit. Să n-aibă parte iar de o jumătate firavă şi trecătoare aşa cum fusese Renate. Îi trebuia o femeie serioasă, aşa ca ea, care să-i aprecieze talentul, să fie mereu împreună cu el, nu alături, să nu se separe prin punţi insurmontabile.

O jumătate de oră mai târziu, după plecarea Susannei, în casă se lăsase liniştea. Poştaşul tocmai adusese o lungă scrisoare de la Philipp. Era adresată doar

ei, ceea ce o miră.

„Dragă Hilde, scria el, am ceva în inimă şi vreau să-ţi spun doar ţie. Am cunoscut aici o femeie care mi-a schimbat viaţa. Vreau să mă însor cu ea. Are o fetiţă cu care Tonio se înţelege de minune. Şi tu te vei înţelege perfect cu Monika, simt asta precis, dar pentru noi va însemna să facem schimbări importante.

M-am gândit deja la toate. Voi termina căsuţa cu grădină, pe care am gândit-o iniţial doar ca un capital. Voi puteţi rămâne în casă, dar trebuie să mă înţelegi că eu şi soţia mea vom dori să ne gospodărim singuri. Ştiu cât de mult îţi datorez şi de aceea aş vrea să pregătesc totul împreună cu tine. Gândeşte-te în linişte. Dacă tu crezi că nu trebuie să vorbeşti acum cu Maya şi Susanne, lasă totul în seama mea, e absolut corect. Când mă întorc vom discuta pe îndelete despre toate. Îmi doresc aşa de mult ca zilele care au mai rămas să nu se termine atât de repede. Sunt foarte fericit!”

Citi scrisoarea încă o dată şi se aşeză. Niciodată Philipp nu-i arătase atâta preţuire. Se miră şi se bucură, dar apoi o năpădiră gândurile. Să sperăm că această femeie merită ca Philipp să se fi îndrăgostit atât de tare. Şi ea are un copil, deci a mai fost căsătorită.

Ei şi, cu atât mai bine, asta n-ar trebui să fie un dezavantaj. Iar Philipp era un bărbat cu care nicio femeie nu-şi putea păstra vii amintirile anterioare, oricât ar fi fost de frumoase. Lui îi trebuia un om, o femeie cu suflet mare, care să-l iubească aşa cum era, cu toate calităţile şi defectele sale.

Acum era doar în vacanţă şi uite că poate avusese norocul să dea peste omul de care avea nevoie, peste femeia dorită, aşa rezulta din scrisoare. Dar după ce se va întoarce la muncă… Hilde ştia cât de dur şi de neînduplecat putea fi uneori, când era foarte preocupat de un proiect. Ciudat, tocmai azi-dimineaţă se gândise şi

vorbise cu fetele despre el. Oare ar trebui să discute mai întâi cu Manfried? Avea deplină încredere în el. Era un prieten în cel mai bun sens al cuvântului.

— Mai sunt doar opt zile, dragostea mea, murmură Philipp mâhnit şi-i sărută ochii.

Nu vreau să mă despart de tine niciodată.

— Nu trebuie să ne grăbim, Phil, spuse ea, mai raţională. Acum totul pare atât de roz. După ce ai să ajungi din nou acasă şi ai să-ţi reiei activitatea, vei vedea totul în altă lumină.

— Trebuia s-o spui şi pe-asla, se revoltă el fără să vrea. De la ce vrei să mă opreşti? De la o decizie sau de la o aventură? Atunci, n-aş fi plecat împreună cu Tonio în vacanţă. Am fost decis de la început să-mi dedic întreaga vacanţă fiului meu, care până acum a petrecut prea puţin timp alături de mine. Şi ai apărut tu.

— Poate Tonio gândeşte altfel decât tine.

— Da, atunci pot să te liniştesc. Îşi face deja planuri de viitor mai serios ca mine. Am să-ţi spun după ce voi avea actul de căsătorie în buzunar.

Nu era chiar totul adevărat, dar pe moment o iubea peste aşteptări. Ar fi vrut ca fiecare minut să-l preţuiască.

— Nu pot să-mi las şeful aşa deodată, precizã Monica gânditoare. Ar trebui să-i mulţumesc pentru multe.

Cu alte cuvinte, nici ea nu voia acum să se gândească la ce va urma. Avea deja un sentiment neplăcut când se gândea la cum i se va schimba chipul când va afla adevărul.

— Ce vârstă are? întrebă brusc Philipp.

— Aşa cam la treizeci, cred, răspunse ea preocupată.

— A fost ceva între voi? continuă el.

— Ce puţin mă cunoşti! observă ea încet.

— Scuză-mă, scumpo, pur şi simplu am devenit gelos. Şi o privi plin de umilinţă.

— Gelozia este un defect; „cine caută gelozia, de

suferinţă are parte” cită ea râzând.

— Tu nu eşti geloasă?

— Nu ţi-am dovedit deja?

— A, te gândeşti la Jäger. Ei, asta nu intră în discuţie, nici n-ai de ce să fii geloasă pe ea.

— Există cineva pe care ar trebui să fiu geloasă? întrebă ea neliniştită.

— Poate surorile mele? râse el. Te vor privi drept în ochi. Hilde este o minunată fată bătrână. Maya este lucidă, iar Susanne este cea dificilă.

— Ce vârstă are Hilde? întrebă Monika.

— Treizeci şi încă nu s-a măritat.

— Uneori e mai bine aşa, preciză Monika. Eu m-am măritat mult prea devreme.

— Tu eşti şi acum foarte tânără, spuse el foarte tandru. Foarte tânără şi foarte dulce. Hilde n-a fost niciodată atât de tânără.

„Asta ai scăpat din vedere, deoarece ai fost prea preocupat de tine însuţi”, reflectă ea. Avu un sentiment ciudat de compasiune faţă de necunoscuta Hilde. Din ceea ce aflase întâmplător de la Philipp, deducea că Hilde se sacrificase pentru Tonio şi fratele ei. Şi acum? Cum i se va părea ei această schimbare?

— Susanne este mai tânără cu un an ca tine, dar uneori e o mică bestie, povestea Philipp mai departe. Dar ai să le cunoşti în curând. Hildei i-am scris deja alaltăieri. Astăzi, probabil a primit deja scrisoarea.

Acum, Monika era uimită. Nu-l apreciase niciodată în acest fel. Ce-i drept, nu-i făcuse nici impresia că ar povesti atât de uşor despre ea cuiva.

— Acum, ar trebui să ne gândim ce le vom spune copiilor, zise ea, pentru a nu lăsa impresia că încă era cuprinsă de îndoială.

— Purul adevăr, spuse el decis. Copiii au nevoie de adevăr. N-am avut reţineri în nicio împrejurare. Vorbesc cu

Tonio ca şi cu un puşti ajuns la adolescenţă. Apoi făcu o mică pauză. Şi aşa va fi mereu, Moni, vom fi mereu în stare să spunem adevărul, nu-i aşa? Dacă vei avea cumva îndoieli în privinţa mea, dacă a rămas ceva nespus între noi, nu ne vom ascunde durerea în băutură şi n-o vom accepta tacit. Nu-ţi voi ierta aşa ceva.

O duioşie fierbinte o cuprinse. Da, el dorea adevărul. Nu era un prefăcut, cum fusese Klaus. Avusese încredere în el, încredere deplină.

Tonio era treaz când tatăl său intră. îl privi poznaş.

— Astăzi ai venit mai devreme, tati, spuse el.

— Într-adevăr? Ţi-e nu ţi-e somn deloc?

— Doar dorm destul. M-aş bucura mai degrabă dacă v-aţi căsători mai repede şi n-ai mai avea atât de alergat.

Philipp îi dădu în glumă o palmă.

— Auzi iarba cum creste? îl întrebă el.

— Am discutat deja totul cu Anjuschka. Vom fi fraţi! îi explică el mândru.

— Atunci, nici nu trebuie să mai întreb dacă eşti de acord, stabili Philipp.

— Foarte bine, răspunse Tonio, serios. Dar noi vom locui în continuare singuri – sau?

— Desigur!

— O femeie este de-ajuns. O să fie foarte plăcut, tati. Anjuschka spune că mama ei găteşte excelent. Dar ea o să rămână acasă şi n-o să mai lucreze?

Philipp se simţi incomodat de întrebare. Despre asta nu vorbise încă nimic cu Monika. Îşi va părăsi oare meseria cu inima uşoară? Acum, ar fi avut posibilitatea să lucreze în atelierul lui. Era pregătit pentru orice concesie.

Nici Anjuschka nu dormea. Discuţia cu Tonio o impresionase puternic şi acum încă se gândea dacă o poate întreba pe mama despre asta.

Aşteptă până Monika se întinse pe pat, apoi deschise ochii.

— Ai venit deja, mami? întrebă ea încet.

— Da, şoricelule.

— Îl iubeşti mult?

Monika rămase perplexă. Trebuie să le spunem adevărul, aşa zisese Philipp.

— Da, ne iubim mult, admise ea.

— Atunci, Tonio are dreptate. El spune că o să vă căsătoriţi. Deci, nu poţi să te măriţi cu domnul Beck.

— Dar asta n-am vrut niciodată.

— Ciudat, atunci o să am un tată, stabili Anjuschka. Ne mutăm la Düsseldorf?

— Încă nu, mai e până atunci, răspunse Monika.

— Trebuie să te mai gândeşti?

Nu, nu trebuia să se mai gândească, dar nu trebuia să-i pară lui Philipp totul chiar aşa de simplu, cum îşi imaginase el.

— Şi care e părerea lui Tonio? o întrebă ea pe micuţă.

— O, lui i se pare minunat. Noi ne simţim excelent cu toţii împreună.

Nu putea fi adevărat ca totul să meargă atât de lin şi fără probleme! Monika deveni chiar puţin neliniştită. Nicio dificultate, nicio opoziţie din partea copiilor – era aproape de necrezut.

Capitolul 5

Hilde fusese cu Manfried Richter la operă. „Răpirea din Serai” fusese un spectacol minunat. Într-un acces de cochetărie, Hilde îşi cumpărase o rochie elegantă în care arăta complet schimbată.

Când o văzuse apărând, Manfried rămăsese blocat. Nu era însă bărbatul care să poată face complimente.

Acum ajunseseră într-un micuţ restaurant, la un pahar de vin, şi prinzând curaj, spuse adevărul:

— Arăţi extraordinar de bine, Hilde.

Chipul fin şi palid al Hildei se coloră în roşu-aprins. Un oftat adânc ieşi necontrolat din pieptul Hildei.

— Trebuie mai întâi să prind curaj, Manfried, replică ea reţinută.

— Din cauza operei?

— Din cauza complimentului tău. Nu sunt deloc obişnuită.

— Dacă ai fi acceptat să ieşi mai des cu mine, ai fi putut să auzi mai des astfel de complimente.

El era de statură mijlocie, o figură aproape la fel de comună ca şi Hilde, părul său blond devenise argintiu pe la tâmple. Manfried avea treizeci şi şase de ani, era însă un bărbat care nu pierdea timpul. Nu-l interesase altă femeie de aproape zece ani, şi probabil nici n-avea de gând să cunoască o alta în următorii zece.

Era un arhitect talentat, dar nu un întreprinzător ca Philipp. Nu fusese în stare să facă o cerere de despărţire, dar era un ajutor de neînlocuit pentru dinamicul Philipp.

Îşi îndreptă ochelarii cu ramă aurită pe nas.

— În opt zile, şeful vine înapoi, spuse apoi gânditor. Mai e încă timp. Nu mă gândeam că va sta atât de mult.

— Există ceva ce-l reţine, răspunse ea. Phil a cunoscut o femeie.

— O, el a cunoscut multe femei, remarcă Manfried îngăduitor.

— Vrea să se însoare cu ea, continuă Hilde.

— Slavă Domnului – oare e adevărat? Mă gândesc, e decis?

— Deja m-a pregătit.

Nu ştiu dacă îmi pot permite să-ţi spun. Vrea să-şi ia casa din Hangstrasse. Trebuie mai întâi s-o aranjeze.

Manfried îşi bău înverşunat tot paharul.

— Sigur se va schimba ceva la voi, murmură el. Vei putea în sfârşit să te gândeşti la tine.

— Dacă va fi bine? Eu mi-am părăsit meseria de atâta timp şi mă gândesc adesea că n-aş vrea totuşi să le părăsesc pe Maya şi pe Susanne.

— Ce-ar fi dacă ai accepta să te măriţi cu mine, Hilde?

Ea îl privi uimită.

— Asta e o glumă?

— Ba nu, deloc, vorbesc foarte serios. Eu nu sunt un romantic, Hilde. Poate trebuia s-o spun altfel.

— E… totuşi foarte surprinzător, se bâlbâi ea.

El râse stăpânit. Era un râs plin de dragoste. Şi ea îşi dorea această căsătorie. Din păcate, îl vedea prea rar.

— Ne cunoaştem doar de zece ani. Eu mă apropii deja de patruzeci şi oricum nu sunt soţul ideal.

— Te dai învins? îl întrebă ea în şoaptă.

Ştia ce gândeşte ea.

— Marianne nu mi-e pe plac, ştii doar la fel de bine ca şi mine. Hilde, am fost doar o ancoră de salvare pentru ea, până când îşi va găsi un bărbat mai bun.

— Dar nu există un bărbat mai bun ca tine, preciză ea din toată inima.

El se aplecă spre ea şi o sărută apăsat pe obraz.

— Ei, aşa ceva! sună brusc vocea Susannei în urechile lor. Câtă duioşie, cap lângă cap la lumina lumânărilor. Vă deranjez?

Da, vru să spună Manfried, dar fiind un bărbat politicos şi Susanne având companie, renunţă.

— Domnul Ekkehard, sora mea Hilde şi un prieten al casei, domnul Richter, făcu Susanne prezentările.

Hilde nu se arătă entuziasmată. Simţea că o voce stridentă îi spulberase intimitatea de femeie. Mulţi ani uitase ce înseamnă.

Însoţitorul Susannei era extraordinar de drăguţ, dar aşa erau toţi bărbaţii cu care avusese ea de-a face. Acesta era deci numitul Klaus, care telefonase de atâtea ori. Înfăţişarea lui foarte îngrijită şi vocea cu un puternic accent o făcuse să-l reţină.

— De fapt, noi tocmai ne pregăteam să plecăm, spuse

Manfried rar, dar surprinzător de hotărât.

— Nu vă reţinem, râse Susanne. Chiar nu eram pregătită să vă întâlnesc aici.

Era destul de amabil din partea ei, care spunea întotdeauna ceea ce gândea şi putea uneori să fie chiar nepoliticoasă.

Hilde se bucură în sinea ei că Manfried îşi arătase autoritatea de bărbat.

N-avea niciun chef să stea şi să asculte complimentele prea-frumosului domn Ekkerhard.

— Susanne atrage mereu acelaşi fel de tipi după ea, stabili Manfried.

Hilde se linişti că nu era singura cu această părere. Un bărbat putea avea păreri fără reticenţe. Dar ea ştia încă mult prea puţin. Dacă ar fi avut habar ce rol important urma să joace acest domn Ekkehard în viaţa lor.

— Cum se poate mulţumi ea cu un astfel de palavragiu? bombăni Manfried. Doar nu e o fată oarecare.

— Pentru toţi pe care-i cunoaşte nu e decât o gâscă, preciză Hilde revoltată şi îşi va frige o dată degetele.

— Nu spune asta, se împotrivi el, lasă-i. Hai să revenim la ale noastre. Să mergem la mine, acolo vom putea vorbi nestingeriţi.

În urma lor auziră râsete. Era seara surprizelor. Manfried îi arăta acum partea necunoscută a firii sale. Era atât de bărbătesc în comportament, cum nu-l cunoscuse niciodată. Nici ea nu dori să se arate slabă.

— Bine, să mergem la tine, spuse ea cu hotărâre.

El fu puţin surprins, dar luă în seamă aprobarea ei.

Hilde nu fusese încă niciodată în locuinţa lui Manfried. Nici nu se gândise vreodată la asta. Acum însă se afla aici şi o găsea foarte primitoare. N-ar fi crezut niciodată că el poate avea atâta gust pentru a-şi aranja casa. De fapt, se gândise chiar prea puţin la el.

Un sentiment neplăcut o încerca totuşi când se

gândea că Marianne a fost în această casă şi spiritul ei poate mai trece pe aici, dar el reuşi să-i alunge gândurile.

— Eşti prima femeie pe care am invitat-o la mine, preciză el.

Suna puţin cam tendenţios şi ea descoperi pe chipul lui o undă de umor pe care de asemenea n-o ştiuse până acum.

— Aşa, zise ea şi se aşeză într-un fotoliu din apropiere.

Barul casei era plin până la refuz. Făcu ochii mari când el o întrebă ce doreşte.

— Mă surprinzi din ce în ce mai mult, spuse Hilde.

— Asta e mult prea pretenţios, râse el. Nu sunt chefliu, dar beau cu plăcere un pahar. Ce ar trebui să facă totuşi un celibatar?

— Să încerce să cunoască femei frumoase, de exemplu, răspunse ea provocator.

— Care să mă folosească şi apoi să râdă? Nu, Hilde, nu sunt pregătit pentru asta. Ţi-ai făcut o părere greşită despre mine. Poate că dorise ca el pur şi simplu, să se aplece şi s-o sărute, ştia exact că îl subestimase.

— Vrei să te măriţi cu mine sau nu? o întrebă el deschis. Eşti deja de mult dragostea mea tainică.

— Ai spus-o încă o dată! şopti ea aproape fără suflare. Ar trebui să te cred?

— Trebuie! spuse el cu tărie. De ce oare n-am avut curajul până acum să-ţi spun?

— Pe mine mă întrebi? Poate doreai să găseşti o altă femeie, Manfried, îşi dădu ea cu părerea sorbind din pahar.

— Poate că n-am vrut asta. Pe tine te vreau! spuse el hotărât.

Cerul era albastru, fără nori deasupra coastei Mării Nordului când se deciseră să-şi ia rămas-bun.

Patru săptămâni petrecute unul lângă celălalt le păreau acum prea puţin. Phil şi Monika erau strâns

îmbrăţişaţi unul cu celălalt şi nu-şi mai doreau nimic.

Copiii erau şi ei cuprinşi de întristarea despărţirii.

— Uite, încă e vreme frumoasă, murmură Tonio. Anjuschka nu spunea nimic. O strângea pe Ingelein în braţe şi-i privea pe toţi împietrită.

— Vă ducem până în Hanovra, decise scurt Philipp.

— Dar e un ocol prea mare pentru voi, protestă Monika, şi în afară de asta, despărţirea va fi şi mai grea.

— Atunci, tu vii cu mine la Düsseldorf, îi spuse Tonio Anujschkăi.

— Ar fi o idee excelentă, spuse Philipp. Ai să-ţi poţi rezolva problemele de acasă liniştită, iar Anjuschka va fi foarte bine îngrijită.

Monika fu luată prin surprindere când fiica ei acceptă imediat.

— Trebuie să fiu mâine înapoi, spuse ea copleşită. Şi aşa am rămas mai mult decât intenţionam.

Tonio îi şoptea Anjuschkăi:

— Dacă vii cu noi, şuşotea el în urechea fetiţei, Monika va veni precis repede după noi.

Anjuschka se simţea cumva atrasă în ambele părţi, dar gândul că va trebui s-o vadă din nou pe doamna Hamann nu-i făcea nicio bucurie.

— Aş merge cu plăcere la Düsseldorf, mami. Dacă tatăl lui Tonio îmi dă voie.

— De acum înainte sunt tatăl tău, spuse Philipp cât se poate de serios.

— Deja de-acuma? întrebă Anjuschka şi puse obrazul în palma bărbatului.

— Desigur. Toate celelalte sunt doar formalităţi. Apoi o privi rugător pe Monika.

— Vino, hai să mergem! spuse Tonio Anjuschkăi. Observase că tatăl său voia să vorbească singur cu Monika.

— Aşa e cel mai bine, scumpa mea, spuse Phil în

şoaptă. Anjuschka va fi bine primită de Hilde. Trebuie să mă crezi. Tu nu vrei să vii cu noi?

Nu ştia de fapt ce o reţine. Doar că totul era prea direct, prea vizibil.

— Ai curaj? şopti ea.

— Desigur. Aşa ar fi cel mai bine! Te informezi, draga mea, şi apoi te duc eu. Îţi vine atât de greu să-i spui adio domnului Beck?

— Prostii!

— Dar el dorea să se însoare cu tine, se plânse el.

— Asta a fost doar în capul Anjuschkăi. Nu, precis nu, încercă ea să-l îmbuneze. Eu nu m-am gândit niciodată la el în sensul ăsta.

— Asta doream să aud de la tine!

O sărută lung şi deja momentul despărţirii deveni trist.

Ea porni maşina şi o conduse pe Anjuschka până dincolo de graniţă. El mergea uşor în urma ei la o distanţă vizibilă.

Pe autostradă, se pierdură unii de alţii câteva minute care li se părură nesfârşite. Nu dorea s-o grăbească.

Anjuschka se uita acum puţin cam tristă. Tonio o ţinea cu braţul după gât.

— Mă bucur să te vedem curând, Moni, îi spuse el duios şi-şi frecă năsucul de obrajii ei.

— Iubito, îi şopti Phil şi o privi adânc în ochi. Am să mă grăbesc să termin casa noastră până te întorci.

Se sărutară încă o dată. Anjuschka râdea printre lacrimi. Apoi fu rândul Monikăi.

— O să vină curând la noi, îi asigură Phil pe copii. Să vedem acum ce ochi va face Hilde când o să vă vadă.

Şi încă ce ochi mari făcu!

Când Hilde deschise uşa, Anjuschka se ascunsese în spatele lui Phil.

Ochii ei se luminară de îndată.

— Oh, în sfârşit aţi venit acasă! spuse Hilde şi-l îmbrăţişă cu drag pe Tonio.

— Am adus încă pe cineva, spuse el secretos. Pe sora mea.

Hilde înghiţi de două ori când Phil o scoase pe micuţă la vedere. Anjuschka o privea intimidată, cu ochii mari şi întrebători.

— Sunt Anjuschka, spuse apoi timid.

Pentru câteva secunde, Hilde uită de Manfried şi de toate, de tot ce recuperase în aceste ultime opt zile.

— Am adus-o direct, spuse cu voce tare prietenos Phil, pentru ca Monika să-şi poată rezolva în linişte toate problemele.

Era decis. Hilde îl privi cu luare aminte. Îşi cunoştea bine fratele.

— Ei, atunci să pregătim o cameră, spuse ea fără ocol. Maya şi Susanne nu sunt acasă, şopti ea fratelui său. Asta e bine.

— Hilda ştie că tu eşti acum tatăl meu? întrebă Anjuschka timid. Deoarece Tonio nu-i spunea mătuşă, îşi permise şi ea să-i spună pe nume.

— Desigur, şoricelule, răspunse el şi o mângâie pe obraz. Hai să mergem cu Tonio să-ţi aranjezi lucruşoarele. Ingelein o fi deja obosită.

Hilde îşi privea fratele, consternată.

— Cine e Ingelein? întrebă ea încet.

— Păpuşa Anjuschkăi, răspunse el mândru. Vezi, sunt un tată foarte priceput.

— Doar nu v-aţi căsătorit deja? întrebă ea tot în şoaptă.

— Din păcate, nu încă. Monika este foarte chibzuită.

— De ce n-a venit cu voi? întrebă Hilde surprinsă.

— Pentru că e foarte conştiincioasă. Şi-a terminat concediul, şi a rămas oricum deja mai mult decât intenţionase.

— Micuţa e de aur, stabili imediat Hilde.

— Şi Tonio o găseşte pe Monika de aur, râse el. O să-ţi fie foarte greu, surioară?

— Ba nu. Mă bucur mult pentru tine. O să mă mărit în curând cu Manfried.

— Aleluia! oftă el din toţi rărunchii şi sări în sus din fotoliu de bucurie. Asta drept răzbunare?

— Nu te ambala, nu din slăbiciune! Aşa a fost scris în stele! Dar între timp, am stabilit că aşa e corect pentru amândoi.

El o privi îngândurat.

— Nici nu mi-aş fi putut dori pe altcineva pentru sora mea, altul decât Manfried, aprecie el. Felicitări din inimă, Hilde!

— Eu nu te-am felicitat încă, spuse ea încet.

— Sunt oricum în culmea fericirii. O femeie ca Monika nu mai există, cu excepţia ta, se corectă el, dar tu eşti sora mea.

— De fapt, Phil, Susanne şi Maya ştiu deja. El a spus că e mai bine să fie pregătite. O dată şi o dată trebuia să se afle. Cum a primit vestea Susanne poţi să-ţi imaginezi. Maya a spus că i se pare normal.

Dar Susanne are acum un partener foarte ciudat. A înnebunit de tot.

— Cine e ăsta?

— Unul, Klaus Ekkehard.

El râse cu hohote, încât Hilde îl privi zăpăcită.

— Ce ai? îl întrebă ea.

— E ca o farsă, pe Monika o cheamă tot Ekkehard. Poate e o întâmplare!

— Doar n-or fi rude, observă Hilde, impresionată.

— Doamne fereşte, răspunse şi el calm, apoi îl cuprinse brusc o strângere de inimă. Monika nu pomenise niciodată numele mic al fostului ei soţ. A mai fost căsătorit? întrebă el prudent.

— Nu ştiu. Doar o cunoşti pe Susanne. Viaţa ei privată e tabu.

— E o fetiţă proastă, bombăni el.

— Cui spui tu asta! răspunse Hilde.

Capitolul 6

— Hilde e foarte drăguţă, spuse Anjuschka. Chiar nu s-a supărat că m-aţi luat cu voi.

— Oricum e obişnuită, spuse Tonio. Maya şi Susanne sunt nervoase. Ai să te lămureşti singură. Dar noi o să ne mutăm. Tata construieşte o casă grozavă pentru noi.

— Mama e singură, murmură Anjuschka.

Ochii lui Tonio se întristară.

— O să mergem s-o aducem în curând. Tu mă ai pe mine alături, spuse el şi-i cuprinse ocrotitor umerii cu braţul. Vino, să-ţi arăt grădina. Avem aici un leagăn, o cutie cu nisip şi un arici. Să sperăm că mai e acolo.

Amândoi ofereau o imagine minunată aşa cum mergeau îmbrăţişaţi prin grădină.

Hilde îi urmărea cu ochii plini de dragoste.

— Cine e acel copil străin? sună brusc vocea puternică a Susannei în spatele ei.

Hilde tresări brusc. I se păru că Susanne vorbea cam exaltat.

— Fiica lui Phil, răspunse ea rece.

Susanne rămase blocată.

— Acum chiar aiurezi, spuse ea fără menajamente. De când are Philipp o fiică?

— S-a căsătorit, spuse Hilde veselă.

Susanne simţi că n-are aer.

— L-am crezut pe Phil mai inteligent, se revoltă ea. Doar poate avea orice femeie, de ce trebuie să se pricopsească şi cu un copil, dacă trebuie musai să se însoare.

— Vrea, o corectă Hilde. Treaba lui. De altfel micuţa e o dulce. Dacă maică-sa e doar pe jumătate cât ea, putem

să fim pe deplin mulţumite.

— Poate tu! şuieră Susanne. Tu ieşi oricum elegant din afacere.

— Potoleşte-te, vin copiii! o atenţionă Hilde.

Susanne făcu o grimasă. Tonio şi Anjuschka intrară.

Susanne îşi privi nepotul fără să spună nimic. Anjuschka făcu o plecăciune, îndoind puţin un genunchi.

În acest moment, o scânteie de vrajbă apăru în ochii Susannei.

— Bună ziua micuţă domnişoară, se arătă ea voioasă ca şi cum abia acum o observase. Să sperăm că îţi place la noi.

— Susanne a fost chiar drăguţă, spunea mai târziu Anjuschka lui Tonio. Nu aşa ca Hilde, dar totuşi drăguţă.

— Poate fi uneori şi drăguţă, aprobă Tonio. Dacă nu o enervează pe Hilde, şi Maya se ceartă cu ea tot timpul.

Pe Maya, Anjuschka încă n-o cunoştea. Asta trebuia s-o pregătească pentru a doua zi, când Maya ajunsă acasă, vorbise cu Susanne şi aflase noutatea. Atunci explică şi ea că fusese de gardă peste noapte, ceea ce acasă nu ştiuse nimeni.

Maya era cunoscută în clinică drept o doctoriţă tânără, foarte harnică. Viaţa sa privată era strict separată de meserie, aşa că niciodată nu se observase în mod deschis că avea o relaţie foarte strânsă cu profesorul Lindenberg. Nici familia ei nu ştia nimic despre asta.

El avea un băiat de doisprezece ani care stătea de fapt la internat, unde dormea atât el cât şi fiul lui. Căci cu toată bunăvoinţa nu putuse lăsa copilul pe mâna unei femei drogate. Aceasta era tragedia profesorului Lindenberg.

— Nu fi supărat că te-am luat prin surprindere, Günter, spuse Maya, dar nu vreau să plec acasă. Pot să rămân la tine?

Caracterul ei era destul de asemănător cu al lui

Philipp. Nu-i plăceau ocolişurile. Era neaşteptat de consecventă.

— Dacă aş fi acum singur? observă el ironic.

— Atunci, am să mă întorc la clinică şi am să dorm acolo.

— Şi asta n-o să te coste? o întrebă el şi-i atinse uşor nasul.

El avea patruzeci şi cinci de ani, dar arăta mult mai tânăr.

Destul de bine făcut, transmitea imediat sentimentul de încredere şi de linişte, care avea şi asupra ei un efect amestecat de echilibru şi tandreţe.

— Hai! spuse el râzând şi o trase uşor spre el.

Îi dădu apoi doar un sărut fugar pe gură ca şi cum dorea să-i demonstreze că e prietenul ei şi-i stă la dispoziţie ca un bun camarad. O cunoştea bine pe Maya. Era extraordinar de sensibilă.

— Ce te-apasă, iepuraşule? o întrebă el. O numea cu plăcere iepuraş, când o vedea aşa preocupată.

— Poate că sunt proastă, dar toată viaţa noastră de familie e dată peste cap, răspunse ea. Pot să-mi trag răsuflarea? Nu mai am putere.

Günter Lindenberg lăsă deoparte ziarul. Ea bea deja al doilea pahar de gin cu gheaţă.

Ştia cât de mult depinde Maya de familia sa. Cu toate fibrele inimii, era strâns legată de aceasta.

Uneori, asta-i făcea rău.

— Phil vrea să se însoare, spuse ea încet.

— Şi asta e rău? întrebă el.

— Tulbură totul în jur.

— Te gândeşti desigur la Tonio, remarcă el şi se gândi în această clipă la fiul lui, Hannes.

— Viitoarea lui soţie are şi ea un copil. A adus-o deja pe micuţă la noi, continuă Maya îngândurată. Pur şi simplu fără să ne anunţe.

— Doar e casa lui, după câte ştiu eu, preciză Günter Lindenberg raţionând. E un bărbat matur şi poate lua singur decizii, nu?

— Dar am fost mereu împreună. Tonio e ca şi copilul nostru.

— Nu eşti cumva egoistă? E copilul lui. Nu-l cunosc personal pe fratele tău. M-ai ţinut departe de familia ta, dar din povestirile tale îl cunosc destul de bine. A adus deci cu el copilul viitoarei lui soţii şi tu îl judeci pentru asta.

— Dacă n-ai judeca totul atât de raţional, se împotrivi ea. Dar tocmai asta iubea la el. Pune-te te rog în locul meu, Günter, continuă ea. Phil vrea să se însoare. Hilde vrea să se mărite şi eu voi rămâne singură cu Susanne. Fără să mai punem la socoteală că Susanne umblă mereu cu tot felul de bărbaţi ciudaţi.

Mi-e şi frică să mă gândesc.

— Ce frumos, atunci tu decizi să vii la mine, spuse el cu un surâs maliţios. Ştii ce-ţi lipseşte, Maya?

Ea îl privea nerăbdătoare. Putea să afirme încă o dată că în ciuda celor douăzeci şi şapte de ani, Maya arăta mult mai tânără. Puteai jura că el are dublul vârstei ei.

— Un bărbat şi un copil, continuă el repede.

Ochii ei se închiseră. Ea se întinse şi el simţi o dorinţă puternică să-i sărute gura închisă. Dar se stăpâni.

— Cum îi merge lui Hannes? întrebă ea.

El nu răspunse imediat. Gânduri ciudate îi treceau prin minte.

E doar cu cincisprezece ani mai mare ca Hannes, se gândea el. Sunt prea bătrân pentru ea. Probabil sunt doar un refugiu şi nimic mai mult.

— Are nostalgii, răspunse apoi molcom.

— Dacă aş fi ca Hilde l-aş lua la mine, atunci ar avea cel puţin pe cineva la care să apeleze, spuse ea cu stăpânire de sine.

— Dar eşti ca Hilde, doar că nu-ţi dai seama dacă cineva are nevoie de tine. Eu, de exemplu.

Acum, spusese de fapt ce-l frământa. Ea ridică ochii şi-l privi îndelung.

— Chiar îmi dai încredere, şopti ea. Ştiam asta. Pot să rămân la tine?

El îi luă mâinile şi-şi aşeză faţa între ele.

— Întotdeauna, Maya, răspunse el moale. Şi asta înseamnă: adevărat pentru totdeauna.

— Atunci, Hannes nu va trebui să rămână în internat. Te-ai gândit la asta, Günter?

— Chiar atât de dezinteresat nu sunt, răspunse el râzând. Mai am încă unele dorinţe. Apoi oftă. Tu te gândeşti desigur la ce bun, când sunt deja destul de bătrân.

— Nu vorbi astfel de prostii! îl opri ea imediat. îi întoarse capul spre ea, îl privi cu ochii ei mari şi-l întrebă direct: de ce nu mă săruţi?

— Vrei să trec peste aprobarea ta?

— Dacă n-ai fi mereu atât de stăpânit! oftă ea. Doar nu eşti unchiul meu!

— Pentru asta vei fi pedepsită! murmură el şi apoi o sărută până îşi pierdu răsuflarea.

Maya apăru pe la prânz. Hilde era deja la masă cu copiii.

— De când faci douăzeci şi patru de ore de serviciu? o întrebă ea tendenţios.

— Îmi dai voie mai întâi să salut copiii familiei noastre? întrebă Maya prietenoasă. Bună ziua Anjuschka.

Eu sunt cea de-a treia mătuşă a lui Tonio.

— Tu eşti Maya, răspunse Anjuschka serioasă.

— Exact! râse ea uşor şi Hilde nu ştiu dacă ce aude e adevărat, dar văzu deodată că sora ei poate fi fermecătoare.

Cum putuse oare să creadă că Maya va fi

nemulţumită de prezenţa copiilor? Aşa că o cuprinse în braţe ca şi Tonio, cu duioşie.

— Dacă vreţi, putem merge după masă cu maşina la cumpărături şi apoi să-l luăm pe tati de la firmă. Se apropie şi îngenunche ca să fie lângă copii, ceea ce o făcea să pară şi mai prietenoasă.

— O să vină acasă imediat ce-şi termină treaba, sublinie Hilde, şi-şi privi mustrător sora.

— Desigur, spuse Maya. Când vine mama ta?

— După ce termină de împachetat, răspunse Anjuschka. Domnul Beck se va supăra când o să-i spună că pleacă.

— Ce e de fapt viitoarea noastră cumnată? întrebă Maya după ce copiii ieşiră.

— Arhitectă pentru amenajări interioare.

— Hei, asta se potriveşte perfect. Noi ăştia din familia Kessler ştim totuşi să ne găsim perechea.

— Ce mai coci acolo?

— Că mă voi mărita şi eu cu un doctor, spuse Maya calm.

— E cumva vreo epidemie la noi în casă? spuse Hilde cu mirare. Acum mai lipseşte doar Susanne.

— Să sperăm că nu vine cu acest dandy. Asta chiar ne lipsea!

— Îl cunoşti? Doar sunt împreună abia de o săptămână.

— Îl duce deja peste tot cu ea şi-l prezintă. Unde te întorci, cine vine: Susanne şi domnul Ekkehard.

— Ciudat, viitoarea noastră cumnată se numeşte tot Ekkehard. Nu e nostim?

Maya strâmbă din nas.

— Da, e straniu. Dar nu fac presupuneri.

— Nu putem să scăpăm totuşi din vedere. Pot să te întreb pentru cine te-ai decis?

— Pentru Günter Lindenberg, cine altul. Nu sunt aşa

de împrăştiată cum mă crezi.

— N-am gândit niciodată astfel. Ştiu doar că agitaţia pe care o creezi în jurul tău este doar o armă de protecţie. Am intrat oare toate în panică?

— Sper că nu. În ce mă priveşte nu se pune deloc aşa problema. Dar tu, Hilde, tu care nu te-ai gândit niciodată să te măriţi? O fulgeră ea ironic cu ochii îngustaţi.

— Nu ştiam deloc că mă vrea, spuse Hilde calm. Ce va fi cu meseria ta şi cu scopurile tale înalte, Maya?

— O să am un fiu de doisprezece ani. Dar pentru o femeie medic e bine întotdeauna dacă are înţelegere pentru meseria ei din partea soţului. El este un om minunat şi vreau să am o jumătate de duzină de copii cu el.

Cel puţin! se înfierbântă ea.

— Ţi-ai asumat deja toate îndatoririle, spuse ca pentru sine Hilde. O să vezi în curând ce înseamnă.

Maya se dezumflă la auzul tonului cu care-i vorbea sora sa, căci Hilde era foarte serioasă. Era oare aceeaşi Hilde pe care o ştia de-o viaţă?

Monika, rămasă acum fără Philipp şi fără copii, se simţea singură şi nu mai vedea totul în perspectivă fără probleme.

Când ajunse acasă, găsi mai întâi o scrisoare de la administratorul Helm, pe care i-l prezentase cândva tatăl ei. O ruga să-i facă o vizită.

Monika avu un sentiment neplăcut. Tot ce avea de-a face cu administraţia nu aducea nimic bun. Aflase asta imediat după moartea tatălui ei.

Dormi prost noaptea şi din această cauză ziua următoare fu destul de nervoasă.

Dietrich Beck o primi cu un zâmbet fericit.

— Mă bucur că sunteţi din nou aici, Monika! îi spuse el cu un sentiment de uşurare. Arătaţi excepţional! Aţi fi putut să-mi scrieţi liniştită mai mult decât o vedere.

Avem câteva cereri excepţionale care vă vor face

plăcere. Şi apoi…

Ea încercă să-i întrerupă valul entuziast de cuvinte cu care o întâmpinase, deoarece simţea că acum urma să treacă la lucruri personale.

— Din păcate, trebuie să vă informez că plec, domnule Beck, spuse ea grăbită. Ar fi putut să omită acest „din păcate”, se gândi după aceea, căci voia să demisioneze în condiţii amiabile.

Gura lui se închise brusc şi rămase privind-o foarte derutat.

— De ce? strigă el, aproape buimăcit. Dacă vi s-a oferit un loc de muncă mai bine plătit, am fi putut să ne înţelegem.

— Mă căsătoresc, îi aduse la cunoştinţă Monika fără ocolisuri.

Acum, o privea şi mai derutat. Vanitatea lui stătea gata să explodeze. Făcea eforturi să-şi păstreze demnitatea.

— Dacă asta e, răspunse apoi rigid, aşa ceva n-am luat în calcul. Nu e cumva o decizie pripită?

— M-am gândit îndelung, răspunse Monika.

— Deci e dragoste mare, spuse el maliţios.

— Exact, veni prompt răspunsul.

O tăcere adâncă se aşternu între ei, o tăcere care distrugea întreaga colaborare de trei ani existentă între ei şi toate amintirile.

— Trebuie să merg la administraţie. Aveţi ceva împotriva plecării mele? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, desigur. Dacă tot sunteţi decisă să părăsiţi acest loc, deveni el patetic şi plin de reproş, puteţi s-o faceţi imediat.

— Mulţumesc, răspunse ea scurt. Vă doresc mult succes, domnule Beck.

— Şi eu dumneavoastră, să n-aveţi parte de nicio dezamăgire, nu putu el să se abţină.

Aşa se despărţiră. O strângere de mână fugară, nimic mai mult.

Doctorul Helm o salută extrem de politicos, ceea ce nu putu decât s-o mire pe Monika. Altă dată nu avea decât un surâs trecător pentru ea, parcă un pic vinovat.

— Pot să vă fac o comunicare foarte îmbucurătoare, stimată doamnă, începu el.

Suna deja foarte ispititor. Până acum nu-i spusese niciodată „stimată doamnă”.

— Se referă la ingeniozitatea mult stimatului dumneavoastră tată. E îngrozitor că nu mai trăieşte.

Monika simţi că se enervează. Se gândea la tatăl ei, pe care-l iubise atât de mult. Oare de ce deschide această problemă spinoasă şi încă cu atâta veselie?

— Concernul Marburg a devenit foarte atent. Nu ştiu cum, dar este gata s-o pună în aplicare şi vă oferă un milion de mărci pentru invenţie.

Monika simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Se ciupi de braţ să se convingă că nu visează.

Nu, nu visa. Acum îi părea rău că se ciupise.

— O, sfinte Dumnezeule! explodă ea.

Era complet buimăcită. Un milion de mărci! De necrezut! Ce va spune Philipp? fu următorul ei gând.

— Am fost împuternicit doar să vă aduc la cunoştinţă oferta. Concernul Marburg va trata personal cu dumneavoastră afacerea. Desigur sunt gata să vă stau la dispoziţie cu consilierea juridică. Când e vorba de astfel de sume, trebuie să fim atenţi cum le gestionăm.

— Am să vorbesc cu viitorul meu soţ despre asta, răspunse încet Monica.

Ochii lui se măriră a uimire şi începură să zvâcnească nervos.

Se vedea de la o postă că se bucurase deja de blana ursului din pădure înainte de a-l vâna.

— Vreţi să vă căsătoriţi din nou? După experienţa

atât de neplăcută prin care aţi trecut?

— Nu voi mai avea nicio experienţă neplăcută. Sunt destul de matură şi responsabilă, iar doctorul Kessler este un om de onoare. Puteţi fi fără grijă, spuse ea iritată.

— Atunci, pot să vă felicit de două ori, observă el rigid.

Monika zâmbi.

Gândurile ei erau deja la Phil.

Un milion!

N-ai să ai o soţie săracă, iubitule, se gândi ea. Apoi însă, gândurile se întoarseră înapoi la părinţii ei, care trebuiseră să renunţe la toate şi nu apucaseră să aibă nici pic de noroc întreaga viaţă.

Cât de tare crezuse tatăl ei în această invenţie, cu cât curaj îl sprijinise mama. El ajunsese mult prea departe pentru timpul său şi de aceea fusese înfrânt, ba chiar se râsese pe seama lui.

Acum ar fi fost răsplătit cu onoruri, se gândea ea.

Se întoarse acasă ca prin vis. Era mică şi modestă. Desigur, aranjată cu gust. Era încă locul iubit, căsuţa mică pe care şi-o aranjase singură. Nu dorea să se despartă de aceste lucruri.

Trebuie să-l sun pe Philipp, se gândi ea. Precis are mult de lucru după o vacanţă atât de lungă şi nu-l va putea smulge din treburile lui. Era încă timp până mâine, sau măcar până diseară, când va ajunge acasă. Apoi ar putea vorbi şi cu Anjuschka.

Acum Monika nu trebuia să se mai teamă că trebuie să facă economie, va fi bogată şi nu va trebui să economisească o convorbire telefonică.

Dar nu avea încă banii, se gândi ea pragmatic. Şi mulţi nu-i mai rămăseseră din micile ei economii.

Capitolul 1

La masa de seară se adunaseră toţi cei din vila familiei Kessler. Nici Manfried nu lipsea. Maya se abţinuse

să prezinte familiei pe viitorul său soţ până nu vorbeşte mai întâi cu Phil.

Se simţi emoţionată când micuţa Anjuschka sări în braţele lui Phil şi-i spuse „tati scump!”

Susanne râse ironic când el o ridică în sus pe micuţă şi o îmbrăţişă în timp ce pe Tonio îl mângâie doar tandru pe păr.

Dar Tonio găsi că totul e în regulă. Astfel de dezmierdări sunt potrivite doar pentru fete.

Cu oarecare independenţă, viaţa de familie îl avusese întotdeauna în centrul ei pe Philipp, observă el şi astăzi, trecându-şi privirea de la unul la altul. Manfried aparţinea fără îndoială şi el acestei vieţi comune. Că va deveni soţul Hildei nu putea fi decât un lucru îmbucurător, pe care Phil deja îl asimilase.

După masă, copiii plecară cuminţi în camera lor. Maya îi însoţi.

— Stai cu Manfried al tău, spuse ea glumind surorii sale, care vru să li se alăture.

Hilde îi aruncă o privire de verificare.

— Nu cumva rămâi acasă? o întrebă ea insinuant.

— Te deranjez? răspunse aceasta impertinent.

— Sunt doar surprinsă, spuse Hilde calm.

Philipp se încruntă. De când era Hilde atât de ofensivă?

— Azi, chiar nu ţi-a telefonat nimeni, preciză Hilde.

— Mi-a ajuns până în gât! explodă Susanne şi dispăru.

— Hei, asta a fost ceva, remarcă Phil uşor iritat. Se pare că nu se bucură de cea mai bună companie.

— Poate trece printr-o revoluţie, aruncă Manfried în treacăt. Am să-i dau o dată jos pantalonii să-i trag o palmă să vedem ce mai are de spus.

— Ar trebui ca viitorul ei soţ să aibă grijă, răspunse Phil. Dar ea aduce mereu astfel de „sticle incendiare”.

Dumnezeu ştie când va deveni mai raţională. De fapt, ce se mai întâmplă cu Maya? Se comportă ca o dansatoare în vis.

— Dragostea este un dar de la Dumnezeu, declamă Hilde.

— Ce, şi Maya e îndrăgostită? se miră el.

— Vrea să se mărite cu Günter Lindenberg, trânti Hilde brusc ştirea.

— Cu profesorul ei? interveni Philipp surprins. Nu-i cam bătrân?

— E la vârsta cea mai frumoasă, se auzi vocea Majei de pe trepte. Trebuia neapărat să mă bârfiţi pe la spate?

— Dar nu bârfeam. Ne bucuram pentru tine, spuse Hilde.

— Ei, parcă nu suna chiar aşa, preciză Maya. Nu vă permit nicio critică. îl iubesc.

— Dar nu te-a criticat nimeni, Maya, intră şi Phil în discuţie. Doar mă miram. Am adus oare vreun bacil în familie?

În acel moment, sună telefonul. Hilde se grăbi să răspundă. Fu surprinsă că nu era niciun Klaus la telefon.

— E pentru tine, îi spuse ea lui Philipp. E Monika. Şi-i întinse receptorul fratelui său.

— Moni, scumpo. Slavă domnului că ai reuşit să telefonezi, spuse el cu duioşie.

Maya făcu ochii mari.

— Numai Dumnezeu ştie, suntem cu toţii daţi peste cap, murmură ea. Hilde închise uşa şi-l lăsă pe Philipp să discute liber cu iubita lui de departe.

În camera ei, Susanne ridicase receptorul şi asculta convorbirea cu el strâns lângă ureche. Era de-a dreptul fascinată. Ce avantaje să ai două aparate de recepţie! Crezuse mai întâi că e Klaus, apoi însă discuţia i se păruse interesantă.

O, sfântă Fecioară voi avea o cumnată bogată. Acest

Phil a avut o călătorie norocoasă, dar chiar aşa să-i crească totul deodată dintr-o speranţă, era prea de tot.

— Desigur că vin, îl auzi spunând, dar să nu crezi că acum vin pentru banii tăi.

Promisiunile duioase ale Monikăi nu le mai auzi, căci tocmai se auzi uşa de alături şi nu vru să fie surprinsă ascultând la telefon.

Hilde o sculase pe Anjuschka din pat şi o aducea să vorbească cu mami la telefon, şi desigur Tonio dori şi el să vorbească.

— Plec mâine la Hanovra, nu, nu cu maşina cu avionul, anunţă Philipp. Va trebui să te descurci încă o dată fără mine, Manfried.

— Să sperăm că nu va dura la fel, contractele noastre trebuie să meargă mai departe.

— Nu pot face altfel, Moni are nevoie de mine. Nu spuse mai mult. Aşa că Susanne era singura care ştia şi Philipp va regreta mult pentru asta.

Un sfert de oră mai târziu, telefonul sună din nou. De această dată răspunse Philipp, deoarece credea că Monika vrea poate să-i mai spună ceva. Era însă cavalerul Susannei. Puse receptorul alături şi ieşi bombănind din cameră.

— Nu-mi pot imagina ce vede la acest Heini, trânti el. Ce maniere sunt astea?

— Îl cheamă Klaus, râse Hilde. Degetul meu mic îmi spune că ea i-a căzut în plasă.

Câteva minute mai târziu, Susanne ieşea din casă ca o vijelie. Toată lumea era obişnuită cu plecările ei, dar să dispară aşa, fără cel mai fugar salut, îi enervă pe toţi.

— Dacă tot a plecat, aş putea să-l invit pe Günter la noi, gândi Maya cu voce tare.

— Fă-o, o încurajă Philipp fără să stea pe gânduri. Cu Monika m-am înţeles din primele cuvinte. Uneori nu merge aşa, unii se jenează să-ţi prezinte membrii familiei.

Urmă o seară deosebit de armonioasă şi cu toţii rămaseră surprinşi că Maya făcuse o alegere bună. Chiar Philipp fu de acord cu viitorul său cumnat, deşi gândul îi zbura mereu la Monika.

— Hei, comoară, fratele tău s-a întors în ţară? o salută Klaus pe Susanne. Cum e tipul? întrebă el spionând-o cu coada ochiului.

— Pentru moment, îndrăgostit până peste urechi. Şi-a găsit în concediu femeia visurilor sale.

— Cunoştinţe de vacanţă, spuse Klaus Ekkehard dispreţuitor. N-aş accepta niciodată una ca asta.

— Ba el, da. A adus deja copilul ei la noi. Întâmplător o cheamă tot Ekkehard, cum ţi se pare coincidenţa? îl întrebă ea chicotind. Obrazul lui se întunecă, dar ea nu trebuia să-l vadă astfel, aşa că luă o înfăţişare indiferentă.

— Numele se potrivesc adesea, răspunse el într-o doară. S-o luăm de bun augur.

— Trebuie să mă pun bine cu ea, continuă Susanne pusă pe vorbă. Asta era partea ei cea mai slabă. Susanne nu putea ţine niciun secret, nici măcar cele intime de familie, trebuia să le spună tuturor. E de-a dreptul fantastic ce noroc poate avea fratele meu. Imaginează-ţi: tatăl ei a făcut cândva o invenţie şi acum un concern îi plăteşte un milion de mărci pentru ea.

El fluieră admirativ printre dinţi. Nu putea acum să dea înapoi, dar Susanne nu-i spusese tot adevărul.

— Phil câştigă rezonabil, continuă ea imediat, dar cu o soţie aşa bogată va putea să pună altfel problema şi probabil îmi va pica şi mie ceva.

Klaus Ekkehard strânse ochii. O mai întâlnise pe Monika accidental, dar după vorbele ei nu părea să se fi întâmplat ceva deosebit.

Susanne continua să sporovăiască.

— De fapt, eu sunt o fată destul de săracă, spuse ea destul de tare. Te deranjează, Klaus?

— Cum poţi să gândeşti aşa, comoară? răspunse el dovedind prezenţă de spirit. Banii sunt doar un lucru secundar.

Dar ea tot voia să mai spună. Pe el, noutatea îl frământa. Acelaşi nume – iar tatăl ei făcuse o inovaţie. Nu putea fi vorba decât de Monika. De fosta lui soţie! Lumea era doar un sat. Iar acum, fratele Susannei urma s-o ia pe Monika cea bogată! Asta trebuia să împiedice cu orice preţ! Gândurile lui lucrau febril.

— La noi se petrec multe, continua Susanne să vorbească. Surorile mele au hotărât brusc să se mărite amândouă, şi după cum se pare o să rămân în curând singură.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Ai putea să te măriţi cu mine, aruncă el într-o doară. Îţi stau la dispoziţie, domnişoara mea, continuă el zâmbind.

Susanne fu surprinsă. El avea un mod minunat de a o fascina. Dacă ar fi fost puţin mai matură, ar fi ştiut că spusese asta multor femei şi acestea l-ar fi privit acum cu multă furie.

— Mai avem timp încă, spuse ea, totuşi grijulie. Altfel, gasca mea ar crede că am intrat în panică. Mai întâi mă voi strădui să joc rolul de mătuşă iubitoare. De fapt, micuţa Anjuschka este foarte drăgălaşă.

— Am putea mâine să facem o excursie cu copiii, se oferi el.

Ea îl găsi încântător. Nici nu şi-ar fi imaginat că poate fi atât de amabil.

— Îţi plac copiii? întrebă ea.

— Foarte, răspunse clipocrit.

— Se potriveşte de minune. Phil pleacă mâine la Hanovra, s-o ajute pe Monika, iar Maya merge la serviciu. Vom face o excursie pe cinste.

El era pregătit să investească ceva, deşi financiar pe

moment stătea rău. Dar acum nu putea să-i ceară Susannei şi oricum, mult părea că n-are nici ea. Cu atât mai mult de la Monika.

Îşi freca mâinile pe ascuns. Ar fi chiar de râs dacă nu l-ar curăţa de bani pe acest Philipp Kessler.

— Să mergem la mine, comoară. N-am niciun chef azi să umblu prin lume. îl costa şi aşa prea mult şi cum pe Susanne n-o putea ruga să-l ajute financiar, nu vedea altă ieşire, va trebui să piardă ceva bani.

Susanne nu asculta deloc vocea interioară care o avertiza. Klaus voia să se însoare cu ea. Era gata să-l creadă, ca multe altele care fuseseră la fel de pregătite. Credea c-a împuşcat norocul. Va avea un soţ arătos, iar bani desigur că are destui.

Despre dragoste... singură nu putea trăi, chiar aşa preţioasă nu era, iar cu Klaus se simţea bine, aşa că era gata să se oprească la el.

Philipp dirija taxiul de la aeroport direct la locuinţa Monikăi. Era încă dimineaţă devreme. Monika nu se aştepta ca el să vină aşa de dimineaţă. Un zâmbet de fericire îi lumină faţa.

Nici nu era gata îmbrăcată. Emoţionată, îi deschise uşa.

— Dar repede ai mai ajuns, şopti ea şi i se aruncă în braţe.

— Nici nu speram să ne revedem aşa curând, spuse el cu duioşie. Draga mea, ţi-am simţit atât de tare lipsa!

Se strânseră puternic în braţe ca şi cum nu s-ar fi văzut de o veşnicie. Era încântător să vezi apropierea celor doi şi bucuria regăsirii.

— Bunule Dumnezeu, mi se întâmplă ceva aşa de frumos! remarcă Philipp. Te iubesc peste puterile mele, Moni!

Simţi cum fericirea se revarsă asupra ei.

Ar fi putut să se îndoiască oare şi o secundă, că visul

de vacanţă se va împlini?

A durat destul până să poată afla vesti de la copii şi încă pe-atâta până să poată sta de vorbă faţă în faţă, cum a ajuns aşa deodată o femeie bogată.

Phil o săruta între timp întruna, aşa încât adesea îşi pierdea şirul şi de câteva ori trebui s-o ia de la început. îi povesti apoi despre tatăl ei, de lupta lui tăcută pe care o dusese mult înainte de a muri.

— Încă nu pot crede. Găsesc că este nedrept că nu s-a putut bucura de rezultatele muncii lui de-o viaţă, spuse ea foarte impresionată.

— Aşa se întâmplă cu majoritatea inventatorilor, spuse Phil, şi cu artiştii. Proiecte pe care le fac cu mare plăcere vor deveni interesante probabil abia peste zece ani şi atunci pentru mine vor fi depăşite de mult. Acum însă sunt cu tine şi nu vreau să discutăm despre asta, doar să facem ce e de făcut. Nu-mi place chiar în totalitate să am o soţie bogată.

— Atunci, putem lăsa banii pentru copii, propuse ea imediat. Pot să mă gospodăresc şi fără ei. Am învăţat asta destul de bine.

— Şi eu sunt în stare să-i ofer soţiei mele o viaţă frumoasă, cu atât mai mult cu cât două din surori vor ieşi de sub tutela mea. Apoi râse bucuros când ea îl privi nedumerită. Şi eu am să-ţi povestesc o grămadă de lucruri, iubito.

— Dar mai întâi să mergem la concernul Marburg, căci suntem aşteptaţi şi avem de mers două ore bune până acolo.

— Dacă nici eu nu m-aş arăta interesat de banii tăi, scumpa mea, s-ar putea ca domnii să creadă că pot să te tragă pe sfoară. Dacă ei îţi oferă un milion, precis e vorba de mai mult decât câteva sute de mii de mărci. O să vedem.

Phil se dovedea a fi un partener de afaceri cinstit.

Delegaţii concernului se simţiră efectiv puşi la colţ când el le prezentă o întreagă stivă impresionantă de documente legislative, care pe Monika o uimiră.

Desigur, obţinu ceea ce dorea. Pentru ea nu mai exista nicio îndoială că el nu va obţine totdeauna ceea ce vrea.

— Ei, ce ţi-am spus, îi aminti el calm, când Monika semnase contractul şi acum îşi puteau vedea de drum.

— Acum chiar avem un motiv să sărbătorim. Îmi dai voie să te invit la o masă îmbelşugată? râse ea.

— În mod excepţional, dar numai în mod excepţional! murmură el şi o sărută pe vârful nasului. Ce-ai dori să-ţi cumperi înainte de toate? Un mantou de nurcă sau poate chiar de samur sau o intersecţie de stradă?

— Nimic, se împotrivi ea. Cel mult câteva rochii decente, ca să fac o impresie bună surorilor tale.

Privirea lui se umezi de afecţiune.

— Aşa cum eşti, le pui pe toate în umbră, chiar şi pe Maya.

Acum era rândul lui să povestească ce se întâmplase acasă. Povesti despre surprinzătoarea logodnă a Hildei, despre decizia şi mai uimitoare a Majei, doar despre Susanne evită să spună ceva.

— Anjuschka este ca un puisor într-un coş, explică el amuzat. Doar e şi fiica ta.

Undeva în subconştient, îşi aminti că Anjuschka avea totuşi un tată şi aproape impulsiv puse întrebarea:

— Cum îl cheamă de fapt pe tatăl Anjuschkăi?

Chipul Monikăi se întunecă:

— Ekkehard. De dragul copilei, am păstrat numele. Doar prin asta e fiica lui, murmură ea. Tare-aş vrea să-l uit.

— Trebuie. Am s-o adopt cât mai repede cu putinţă. Voiam să ştiu cum îl mai cheamă?

Se enervase şi nu se putea destinde, trebuia să scape de îndoială.

— Nu e important, răspunse Monika, dar dacă vrei să ştii neapărat, îl cheamă Klaus.

— Asta e într-adevăr ciudat, remarcă el şi chipul său deveni îngândurat.

— Cum aşa, ciudat? Nu e deloc ciudat, doar un călăreţ norocos, fără caracter.

— Chiar că se potriveşte, spuse el preocupat. De fapt, nu doream să vorbim despre asta, dar sora mea Susanne are de câteva zile un prieten pe care-l cheamă Klaus Ekkehard.

Monika deveni palidă.

— Cum arată? întrebă ea şocată.

— Încă nu l-am cunoscut, dar după spusele surorilor mele e un play-boy foarte atractiv.

— Vine în casă la voi? întrebă Monika temătoare.

— Sper că nu. Susannei îi place schimbarea. Sper să dispară din anturajul ei la fel de repede cum a venit, cu toate că găsesc foarte ciudat ca totul să fie o simplă coincidenţă.

— Există şi coincidenţe neplăcute. Phil, hai să telefonăm acasă. Vreau să vorbesc cu Anjuschka.

— Nu trebuie să te enervezi, draga mea, spuse el grijuliu. Micuţa este cu Hilde sub cea mai bună protecţie. Mai bine nu-ţi spuneam.

Apoi însă, telefonară; acum îngrijorarea îi cuprinse pe amândoi, dar spre norocul lor, Phil conduse bine şi ajunseră destul de repede cu maşina la aeroport. Monika tremura toată de frică, iar următorul avion urma să decoleze abia peste două ore. Cu mare greutate, Phil reuşi să obţină două locuri în ultima clipă.

— Acum, te rog, linişteşte-te, Moni! încercă el s-o calmeze.

Copiii au ieşit cu Susanne la plimbare. Mă cam miră faptul că şi-a făcut timp pentru ei, dar are şi ea momentele ei bune. De noul ei prieten n-a spus nimic.

— Anjuschka e un nume destul de rar, dacă-l va întâlni, răbufni Monika. Oh, Phil, nici nu vreau să mă gândesc! El n-are scrupule şi din păcate simte imediat când e vorba să-i iasă un chilipir.

— Ar fi trebuit s-o alung pe Susanne în lume! bombăni el.

Monika înclină capul.

— N-o cunosc pe ea, dar pe el îl cunosc, am căzut o dată victima lui. Patru ani, n-am ştiut nimic de el. De ce trebuia să apară tocmai acum? Zeii ne-au invidiat norocul.

— Poate totuşi nu e el, spuse Phil mai mult pentru liniştea proprie, dar nici el nu credea ce spusese. Se simţea vinovat că un membru al familiei sale produsese atâta panică Monikăi.

Chiar dacă n-ar fi adevărat şi s-ar fi înşelat. În faţa lor se ivise o umbră înfricoşătoare.

— Oare trebuie să zbor cu maşina asta? întrebă el furios. Poate copiii sunt de mult acasă şi totul e în ordine. O să dăm din nou telefon.

Capitolul 8

Hilde fusese foarte surprinsă când Susanne îi făcuse propunerea să iasă cu copiii la plimbare.

— E o sărbătoare populară şi sigur o să le facă plăcere, spusese Susanne în treacăt. De Klaus Ekkehard nu amintise nimic.

El făcuse cu o seară înainte câteva observaţii, care nu-i prea fuseseră pe plac, dar cum era încă sub vraja lui, făcea ce-i spusese. Putea fi extraordinar de frumos şi în anumite situaţii Susanne avea nevoie de el pentru a-şi dovedi independenţa. În preajma perechilor de îndrăgostiţi se putea baza pe prezenţa lui.

În ciuda celor douăzeci şi patru de ani, Susanne era destul de copilăroasă, iar ţinuta ei ultramodernă dovedea încă nesiguranţa interioară. Tonio îi plăcea cu adevărat, ba chiar îi plăcea să se joace cu el. Se simţea aproape şi de

Anjuschka, micuţa era un copil cu adevărat minunat.

Anjuschka nu voia să supere pe nimeni. În special pe surorile tatii, care o primiseră atât de prietenos. Se simţise brusc înconjurată de atâţia oameni care-i doreau prietenia. Ea n-avea niciun fel de prejudecăţi, şi deşi Tonio le critica uneori pe mătuşile sale, nici el nu se supăra.

Nu fusese niciodată la o sărbătoare populară. Tonio îi descrisese ceva în cuvinte de laudă aşa încât spre prânz era pregătită să meargă să vadă.

Hilde oscila. De fapt, ar fi vrut să meargă cu ei, dar îşi dorea o după-amiază liniştită în care să poată sta să se gândească la planurile ei de viitor, şi apoi trebuia să rămână cineva acasă în caz că Phil dă telefon.

Anjuschka, îmbrăcată în rochiţa ei de in albastru-deschis arăta minunat. Ca să fie în ton, Tonio se îmbrăcase şi el cu un pulover bleu şi cu pantaloni albi.

Susanne, elegantă ca totdeauna, se simţea bine mergând pe stradă cu cei doi copii frumoşi, care atrăgeau multe priviri pline de admiraţie.

— O să ne întâlnim cu o cunoştinţă de-a mea, spuse ea copiilor pe la jumătatea drumului.

— Despre asta n-ai spus nimic când am plecat de acasă, replică Tonio scurt.

— E foarte amabil şi-i plac mult copiii, preciză Susanne. O să ne însoţească să mâncăm îngheţată şi să ne dăm în carusel.

— Avem ceva bani. Ne-a dat Hilde, murmură Tonio. Trebuie neapărat să-l luăm cu noi?

Susanne se simţi uşor jenată. Desigur, nu trebuia neapărat să-l ia, dar aşa stabilise cu Klaus şi nu dorea să treacă peste capul lui.

El îi aştepta deja la intrare şi râdea sigur de sine.

— Tu eşti deci Tonio, îi întâmpină el bucuros, şi tu Anjuschka.

Se uită la copilă cu ochii mijiţi pe jumătate. Asta era

deci fiica lui! N-o mai văzuse de când avea patru săptămâni şi n-avusese niciodată vreun sentiment pentru ea. Totuşi, trebuia să admită că e un copil extraordinar de reuşit şi asta-i mângâia orgoliul.

Susanne încruntă fruntea. Klaus se purta deodată ciudat. În sfârşit, îi adresă şi ei un zâmbet care o-nsenină.

— Ai dormit bine, comoară? şopti el. Şi sper că ai şi visat frumos.

Chiar îşi aminti că nu visase bine deloc. Fusese un vis încurcat şi chiar o cuprinsese frica la un moment dat.

Ce prostie, să te gândeşti la vise! Visele sunt ca o spumă, se împrăştie şi dispar, îşi spuse ea. Klaus se arăta încântat de ea, şi mai ales de copii.

Îi invită să meargă cu caruselul cu avioane. Tonio cu Susanne, şi Anjuschka cu el.

Copiii se simţeau cam stingheri, dar nu vrură să-l contrazică, mai cu seamă Tonio, care se arăta curajos.

Şi când amândoi erau gata să se urce, Klaus Ekkehard veni cu o idee.

— Dacă tu, scumpo, nu vrei să mergi, spuse el foarte prietenos, o să-i aşteptăm. Ea îl privi îndatoritoare.

— Sau mai bine ne mai uităm pe aici prin jur până când se întorc, continuă el.

— Dar atunci o să-i pierdem, observă Anjuschka.

— Ei, cum! Cumpărăm ceva drăguţ pentru tine şi Tonio, vrei?

O luă de mânuţă. Trebui să plece cu el necondiţionat.

— Trebuie să-ţi spun ceva, comoara mea, spuse el făcând pe misteriosul.

— Nu sunt nicio comoară, îl contrazise Anjuschka.

— Cum îţi spune mămica ta? o întrebă el precaut.

— Anjuschka sau câteodată şoricel.

— Tu ştii de ce Susanne ne-a adus să fim împreună? întrebă el viclean.

Anjuschka îl privi fără cuvinte. Oare ce-o vrea să

spună?

— Hai cu mine, am să-ţi povestesc! spuse el brusc şi o trase de mână. Voia să-şi împlinească odată planul pe care-l pusese la cale, să dispară cât mai repede.

— Dar nu vreau! se împotrivi Anjuschka când el o trase s-o ducă în maşina lui. Nu, nu vreau!

— Doar sunt tatăl tău adevărat! încerca el să-i explice, implorând-o.

La aşa ceva nu se putea gândi Anjuschka; rămase împietrită, fără să mai opună rezistenţă, iar el o urcă pur şi simplu în maşină.

— N-am avut niciodată un tată, spuse ea cu vocea tremurând, abia acum am unul şi vreau să rămân la el.

— Dar la mine e mult mai frumos. Am să-ţi cumpăr un castel şi rochii minunate. Ai să trăieşti ca o prinţesă.

— Tu eşti prinţ? întrebă ea mirată. Mami nu mi-a povestit niciodată de tine.

— Va veni şi ea din nou la noi şi vom fi fericiţi cu toţii, replică el cinic.

Acum Anjuschka nu-l mai crezu, căci nu-şi putea imagina că mami a ei l-ar putea iubi mai mult ca pe Phil. Dar protestul ei nu-i mai folosea la nimic. Automobilul pornise de mult.

— N-o văd pe Anjuschka nicăieri, se plânse Tonio.

A fost o idee proastă. Nu-mi place deloc că Anjuschka e cu prietenul tău.

— Probabil n-au mai găsit loc şi se uită prin jur, spuse Susanne iritată.

O să-i găsim.

— Asta înseamnă încă mult timp, spuse Tonio supărat. Mi-e teamă.

Dacă e un gangster şi fură copii?

— Precis nu e, şopti Susanne cam fără grai.

După ce îi căutară amândoi preţ de o oră fără să-i găsească, şi ea îşi simţi inima grea.

— Poate şi ei ne caută, spuse ea cu jumătate de glas. Ştii ceva, Tonio, ne-am căutat unii pe alţii şi nu ne-am găsit, iar Klaus probabil a dus-o pe Anjuschka acasă.

Chemară un taxi şi plecară spre casă. Tonio, supărat, o bombănea într-una pe Susanne şi o ocăra cu vorbe grele. Dar când ajunseră acasă şi Anjuschka nu era, îi aruncă în cap Susannei toţi dracii din lume.

Susanne era de-a dreptul înspăimântată, iar Hilde şi mai mult. Phil telefona pentru a doua oară.

— Spune-i tu, o îndemnă Hilde. Eu nu sunt în stare. Susanne nu voia, dar Tonio luă imediat receptorul în timp ce ele se tot îndemnau.

— Vino, tată, s-o aduci pe Anjuschka înapoi! strigă el din răsputeri.

* * *

Phil nu ştia cum să-i spună Monikăi. Când ieşi din cabina telefonică, era alb ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea agitată.

— Susanne şi copiii nu s-au întors, reuşi el să spună. Nu fusese în stare să-i spună întregul adevăr. N-ai niciun motiv de îngrijorare, draga mea, mai putu s-o încurajeze. Lasă-mă să plec doar eu cu avionul! o rugă el.

N-ar fi vrut s-o lase nici singură. Simţea teama ei de a se întoarce acasă. Avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată.

Datorită Susannei se abătuse această nenorocire asupra ei. Toată mânia lui se ridică împotriva Susannei.

Dumnezeule mare, ce va fi oare dacă acest bărbat a luat copila?

Se întoarse iar la ghişeu şi vorbi cu funcţionara. Şi din nou, în toată nenorocirea, le străluci un dram de noroc. Un zbor tocmai fusese amânat. Puteau să ia amândoi avionul.

Abia după decolare încercă cu precauţie s-o pregătească cumva pe Monika la ce ar putea să se aştepte

dacă Klaus Ekkehard şi Anjuschka nu se întorseseră.

— Să presupunem că acest Ekkehard ar fi luat-o pe Anjuschka…

Ea nu-l lăsă să continue.

— A făcut-o deja, nu-i aşa, Phil? gemu ea cuprinsă de teamă. Tu ştii deja, dar nu vrei să-mi spui.

— Scumpa mea, te rog, te implor, nu te agita aşa! îi şopti Phil. Am să-i rup toate oasele din corp când îl prind!

Phil o ţinea strâns lipită de el în timp ce pieptul ei se zbuciuma de hohote de plâns.

Când taxiul opri în faţa casei, Tonio ieşi ca o vijelie în calea lor. Hilde nu-l putu opri cu niciun chip.

Băiatul era foarte agitat şi spunea doar lucruri încâlcite.

Ochii Monikăi o căutau pe Anjuschka, dar nu descopereau copila nicăieri.

Nu-i folosea la nimic faptul că Hilde îi vorbea cu dragoste, încercând s-o liniştească. Monika văzu negru în faţa ochilor. Phil abia avu timp s-o prindă să nu se prăbuşească.

Nimeni nu-şi imaginase astfel intrarea Monikăi în casa lui Phil.

— Poate ar fi mai bine dacă ar putea dormi câteva ore, spuse Phil în şoaptă. Cheamă medicul şi pe Manfried. Am nevoie de toţi în care am încredere. Desigur, şi poliţia. Am s-o bumbăcesc pe Susanne.

La ce-i folosea Susannei că-şi recunoscuse vina? Phil se certă dur cu ea.

— Te bat până scot tot adevărul, dacă nu-mi spui tot cum s-a întâmplat! urlă el scos din minţi. Dacă copilei i s-a clintit doar un fir de păr din cap, nu vei avea pace cu mine toată viaţa ta!

Dar nici noi, gândi el, şi tot curajul îi pieri într-o clipă.

Susanne povesti tremurând, cum ascultase

convorbirea telefonică, cum îi spusese lui Klaus Ekkehard tot ce aflase. Spuse tot, căci se simţea cumplit de vinovată şi nici ea însăşi nu-şi mai găsea acum liniştea.

— Ţi-am spus tot exact cum s-a întâmplat, oftă ea. Dar crede-mă, n-am putut să bănuiesc aşa ceva!

— Trebuie să fim drepţi, interveni Hilde, astfel de infamii pot să apară numai în mintea unui criminal.

Era un gând care nu dădea deloc încredere; că tatăl Anjuschkăi ar fi într-adevăr un criminal, când el şi până acum dovedise că păcălise multe femei şi niciuna nu-l dăduse în vileag.

Ştiau însă cel puţin marca maşinii sale şi numărul. Poliţia a fost anunţată şi dispoziţiile de urmărire fuseseră date.

* * *

După ce depăşise starea de şoc, Anjuschka începu să plângă după mami.

Mai întâi, Klaus încercă s-o liniştească. Apoi deveni nerăbdător. N-avusese de-a face niciodată cu copii şi nici nu ştia cum să se descurce cu ei. Tot ce făcuse până atunci nu fusese decât teatru cu un scop bine determinat.

Se lăudase singur cu viteza lui de decizie. Anjuschka era în stăpânirea lui şi după cum o cunoştea el pe Monika, aceasta i-ar fi oferit orice i-ar fi cerut doar ca să-i dea copila înapoi. La asta se gândea acum.

Monika va prefera să evite să provoace un scandal. Oh, doar o cunoştea bine! „Să nu laşi nimic să transpire în afară”, asta fusese deviza ei pe atunci. Trebuia să-şi primească fetiţa înapoi. El nu voia decât bani.

Să fie în sfârşit liber şi să trăiască după placul inimii, asta era dorinţa lui. Să aibă în mână atât de mulţi bani încât să-şi aleagă ce femeie vrea.

— Potoleşte-te odată! strigă el copilei care nu înceta din plâns. O să te duci la mama ta!

— Tonio precis mă caută, se plânse Anjuschka.

La Susanne nici nu voia să se gândească. Îi spusese că acest bărbat e drăguţ şi le e prieten. Anjuschka nu mai credea nimic din ce spunea el acum.

— Sunt cu adevărat tatăl tău, îi repeta el. Dar tocmai pentru că striga aşa la ea, îl credea din ce în ce mai puţin.

— Nu vă cunosc deloc! strigă ea printre lacrimi. Era singurul lucru pe care-l putea spune.

Se întunecase. Anjuschkăi i se făcu din ce în ce mai frică. El nu oprea nicăieri. Conducea mereu mai departe şi privea înverşunat pe stradă.

Anjuschka se simţea obosită. În ciuda supărării, ochii i se închideau din ce în ce.

— Poţi să te întinzi pe banchetă, dacă te simţi obosită, spuse el.

Anjuschka se trezi din nou. Era bucuroasă că nu trebuie să stea lângă el. Se căţără mai bine pe banchetă şi se rezemă de pernă.

Acum stătea aşa ca şi cum ar vrea să doarmă, dar deodată somnul îi dispăru.

Luă pătura care se afla în spatele ei şi o trase peste cap.

Anjuschka nu mai ştia cât timp trecuse, când el în sfârşit opri. Era o staţie de benzină, după cum putuse observa cu o privire prudentă.

El coborî. Anjuschka îl urmări cu atenţie cum intră în clădire.

Se trase în jos şi deschise uşa. Cel care alimenta maşina cu benzină n-o observă. Urmărea aparatul care contoriza litrii de benzină.

Anjuschka se furişă mai departe în tufişuri. Nu putu să vadă când Klaus Ekkehard ieşise afară, se întorsese şi se urcase în maşină. Auzi doar când ambreiase maşina şi inimioara ei începu să bată din ce în ce mai repede. Nu observase că ea nu mai era pe bancheta din spate.

Cu picioarele tremurând, se îndreptă spre zona

luminată a staţiei de benzină.

— O, sfinte Dumnezeule, cum ai ajuns aici? o întrebă benzinarul.

— Dintr-o maşină, răspunse ea. Un bărbat rău m-a luat cu el. Vreau să merg la mama!

Vocea ei tremura de teamă. Bărbatul luă copila care încă tremura de mânuţă şi o conduse înăuntru.

— Ei, povesteşte-mi acum! îi spuse el.

Ce nu ştia Anjuschka, era faptul că Ekkehard intrase în staţie pentru a da un telefon la Düsseldorf.

Era aproape unsprezece seara când sună telefonul.

Phil, care era lângă aparat şi aştepta încordat şi plin de teamă orice veste, ridicase imediat receptorul.

Recunoscuse imediat vocea, când Klaus ceruse să vorbească cu Susanne.

Simţise cum se sufocă de furie. Se străduise însă din greu să se stăpânească.

— Sunteţi Klaus Ekkehard! spuse el cu o voce tunătoare. Dacă nu aduceţi imediat copila înapoi, o să aveţi de-a face cu mine!

Klaus Ekkehard, care era pregătit pentru orice situaţie, se simţi însă şi mai încurcat, căci fusese luat pe nepregătite.

— Nu ţin deloc să vă cunosc, răspunse el. Dacă vreţi, puteţi să-i spuneţi Monikăi să fie pregătită; dacă vrea să-şi mai vadă copilul, să-mi aducă cinci sute de mii de mărci, acolo unde ne-am cunoscut. V-aş fi foarte îndatorat, domnule Kessler.

Dacă n-o faceţi sau dacă anunţaţi poliţia, Anjuschka va rămâne la mine.

— Sunteţi nebun! strigă Phil, dar Ekkehard pusese deja receptorul în furcă.

— Ei? întrebă Hilde, plină de teamă.

— El era, vrea cinci sute de mii de mărci. Şi de ce? Numai pentru că Susanne a ascultat discuţia mea

telefonică şi i-a povestit nenorocitului totul.

Hilde umbla prin cameră de colo-colo.

— Dacă am putea şti măcar de unde a telefonat, constată ea.

— La ce ne-ar folosi? Nu pot să anunţ poliţia. Copila e în pericol. Aceşti bani blestemaţi! Moni încă nici nu i-a văzut. Şi de unde o să iau cinci sute de mii de mărci, chiar nu ştiu.

— Unde trebuie să-i trimiţi? întrebă Hilde.

— Undeva, unde s-au cunoscut ei. Scrâşni din dinţi mai să-i sfărâme. Nici n-o să-mi spună, dacă mesajul e clar pentru ea, şopti el.

O cunosc doar.

— Poate totuşi îţi va spune. Dacă nu-i e clar? spuse Hilde mai raţională. Vom vedea.

— O, Doamne, abia i-a făcut injecţie! Oh, Doamne! oftă el. Va avea un nou soc.

— Lasă-mă mai bine pe mine. Am să caut să fiu mai prudentă, spuse încet Hilde.

Maya veni cu ei. Monika zăcea încă inconştientă. Toate străduniile de a o trezi la realitate fură în zadar. Injecţia îi provocase un somn adânc.

Telefonul sună din nou. Se auzi până sus la etaj. Maya fugi pe scări în jos, în timp ce Hilde rămase cu Monika.

Îşi privea fratele de pe trepte şi citea pe chipul lui spaimă, mirare şi neîncredere. Apoi îl auzi spunând:

— Anjuschka, scumpa mea, nu plânge! Vin să te iau imediat!

— Phil! strigă ea, după ce el puse înapoi receptorul în furcă.

El o privi fără s-o vadă.

— Ce copil! S-a furişat afară din maşină şi nenorocitul n-a băgat de seamă. Trebuie să plec imediat, Maya. E în apropiere de Lindau.

— Sfinte Dumnezeule! fu tot ce putu să exclame Maya.

Aproape de graniţă, Klaus Ekkehard se gândi că ar putea avea dificultăţi dacă vor descoperi copila pe bancheta din spate. N-avea niciun act pentru Anjuschka.

Scoase o fluierătură printre dinţi, apoi opri maşina. Deschise uşa din spate şi luă pledul cu totul. Rămase şocat că nu întâmpină nicio rezistenţă.

Aprinse lumina în maşină şi se uită sub banchetă. Strădania lui era în zadar. Anjuschka dispăruse.

— La dracu', unde a putut să dispară copila? Doar am lăsat-o dormind profund. Cel puţin fusese convins că aşa e. Acum, această mică scorpie îi stricase calculele.

Nu putea să se fi furişat decât la benzinăria unde a alimentat. De necrezut să i se întâmple lui una ca asta.

Un copil să-l ducă de nas!

Picături de sudoare i se adunară pe frunte. Dacă s-o fi rătăcit, zăpăcită de frică? Ştia că Monika va fi necruţătoare dacă nu-şi primeşte copila înapoi.

Visul lui la banii cei mulţi se destrămase.

Tot sângele lui rece dispăru. Trebuia să găsească copila, era singura lui salvare!

Conduse încet înapoi pe străzi. Anjuschka nu putea să se îndepărteze prea mult în întuneric, dacă nu cumva se dusese la benzinărie.

Câte pot face copiii dacă le e frică? Să fugă, să se rătăcească sau să intre în prima casă străină întâlnită în drum! El nu ştia nimic despre copiii.

Lăsă la o parte toate precauţiile şi conduse înapoi la benzinărie. Opri maşina undeva la douăzeci de metri în spate şi porni mai departe pe jos.

Brusc, intră într-un con de lumină care-l orbi. Vru să se ferească cumva, dar două mâini zdravene îl prinseră strâns.

— Poliţia! strigă o voce aspră. Actele la control!

Jucă totul pe o carte. Cu o smucitură, se eliberă din strânsoare, trânti poliţistul la pământ şi fugi orbeşte. Nu mai nimeri să ajungă la maşină. Alerga de parcă l-ar fi urmărit dracu-n persoană, tot mai adânc în pădure, spre sud, sperând să ajungă la graniţă. Dar nu-şi putea vedea nici mâna de întuneric ce era.

Poliţistul însă se redresă. Ceilalţi poliţisti se apropiară, apoi se răsfirară în toate direcţiile. Nu putea să ajungă prea departe, fură ei de părere. Dar în ciuda căutării intense, nu-l găsiră pe Klaus Ekkehard.

Între timp, moartă de somn, Anjuschka adormise şi abia simţi prin somn când Phil ajunsese şi o ridicase în braţe.

— Tati! şopti ea adormită. Ştiam că o să mă găsiţi.

— Eşti o şmecheră ca şi noi, toată familia! spuse el. Pentru asta ai să primeşti ceva foarte frumos, micuţa mea.

— Nu vreau nimic. Vreau doar să fiu înapoi cu voi şi să nu-l mai văd niciodată pe omul ăla rău, murmură ea. Închipuieşte-ţi, a zis că el e tatăl meu.

Un fior îi străbătu lui Phil întregul corp.

— Desigur că nu l-ai crezut, murmură el.

— Nu, doar tu eşti tati al meu, şopti ea şi se cuibări în braţele lui. Plecăm acum imediat la mami?

— Imediat! spuse el şi bău repede încă o ceaşcă de cafea tare.

Capitolul 9

Monika aştepta să se lumineze de ziuă. Maya o înlocuise pe Hilde de vreo jumătate de oră şi fu prezentă imediat ce Monika deschisese ochii.

— Eu sunt Maya, spuse ea cu blândeţe, când întâlni privirea temătoare. Nu te ridica, Monika!

— Unde e Phil? şopti ea.

— O aduce pe Anjuschka, răspunse Maya.

— O aduce pe Anjuschka… Ah, voi vreţi doar să mă încurajaţi. Lacrimi fierbinţi izbucniră din ochii Monikăi şi-i

inundară obrajii.

— Nu, Monika, e adevărat! încercă s-o convingă Maya calm. În apropiere de Lindau, s-a furişat afară din maşină, trebuie să mă crezi, Monika!

Îmi dai voie să-ţi spun pe nume?

— Anjuschka, singură în plină noapte. N-a fost singură niciodată!

— Asta înseamnă să ai prezenţă de spirit şi curaj, spuse Maya râzând. Mă duc să fac o cafea pentru noi. Oricum, nu mai putem să dormim.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Monika, imediat ce Maya se întoarse cu două cafele aburinde şi cu pâine prăjită.

— O poveste foarte palpitantă şi pentru noi dureroasă. Susanne e cea mai şocată. Nu şi-a putut imagina că el e tatăl Anjuschkăi. Şi în afară de asta ea n-a…

— Nu trebuie să-mi spui nimic, Maya, îl cunosc destul de bine. De Susanne îmi pare rău.

— Asta-i tot ce poţi să spui împotriva ei?

— Dacă Anjuschka se întoarce cu bine, totul va fi în ordine. Doar Phil… el n-a dormit toată noaptea.

— Nu-ţi face griji cu el. A luat deja hăţurile în mână. Te simţi mai bine? o întrebă Maya cu dragoste.

— Mult mai bine.

Doar că totul a fost puţin cam mult pentru mine. Nu sunt tocmai aşa curajoasă.

— Ai fost foarte puternică. Mă bucur că Phil şi-a ales o astfel de soţie. Acum nu te mai lăsăm să pleci. Vom pune cu toţii umărul şi totul va reintra în normal. Susanne fără îndoială nu va mai dori să rămână aici.

— Dar n-o putem lăsa singură, spuse Monika încet. Tocmai în astfel de situaţii ai nevoie să-ţi fie cineva alături.

Nu erau vorbe goale. Trăise singură astfel de clipe, când se oprise în loc pe marginea prăpastiei şi nu mai ştia

încotro s-o apuce, nu vedea în jur decât neguri şi abisuri şi nu găsea puntea spre viitor.

Cafeaua e minunată, spuse ea, în timp ce Maya o privea tăcută.

— Ăsta e singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Ar trebui să urmez un curs de bucătărie pentru ca viitorul meu fiu să fie mulţumit.

— Fiul tău? întrebă Monika, mirată.

— Da, voi avea un băiat de doisprezece ani, spuse Maya râzând. Să sperăm că-i va place de mine, ca şi Anjuschkăi de Phil.

— Cum s-ar putea să nu te placă? răspunse Monika în şoaptă.

Tonio spusese mai întâi că nu poate deloc să doarmă dacă Anjuschka nu-i acasă. Apoi, când Phil plecase după ea, cel puţin pe jumătate se liniştise.

Când Hilde intră în cameră să-l vadă încă o dată înainte de a se odihni puţin, el se trezi brusc.

— Tati o fi ajuns la Anjuschka? vru să ştie Tonio.

— Sigur, spuse Hilde.

— Să sperăm că nu va conduce prea repede, spuse el îngrijorat.

Asta spera şi Hilde. De fapt, ar fi putut să plece cu Manfried, atunci n-ar fi trebuit să conducă tot drumul, se gândea ea.

— Mai bine nu mai dorm, se răzgândi Tonio.

— Şi ce vrei să faci?

— Orice. Poate să mă rog.

— Putem să ne rugăm, şopti Hilde, să se întoarcă cu bine.

— Poate îi ajută dacă mă rog şi eu. Anjuschka a fost foarte deşteaptă, spuse el mândru. Precis a simţit că m-am gândit tot timpul; trebuie să fugă! Ridică nasul. Miroase a cafea, stabili el pe loc. Mi s-a făcut foame, Hilde.

Asta era explicabil, căci la masa de seară nu putuseră

să mănânce nimic.

— Poate s-a trezit Moni. Hai să ne uităm.

Ieşi din cameră în vârful picioarelor. Hilde mergea în urma lui. Tonio o văzu imediat pe Maya stând pe marginea patului Monikăi.

— Cât mă bucur că te simţi bine din nou! oftă el.

Ea îl cuprinse cu braţele.

— Scumpul meu Tonio, îi spuse ea din tot sufletul.

— Anjuschka noastră va fi curând aici, continuă el încet. Eşti supărată pe mine, Moni, că n-am putut să am mai multă grijă de ea? Ea scutură din cap.

— O să fie totul bine. Nu puteai face mai mult, îi şopti ea. Nu vrei să mai dormi câteva ore?

— Mă culc după ce ajunge Anjuschka. Şi ea trebuie să fie foarte obosită. N-o mai las niciun minut din ochi. Trebuie să mă crezi.

— Cred că mai bine am bea câte o cafea cu toţii, decise Hilde hotărât.

— Aş vrea să mă duc să văd ce face Susanne, spuse Maya. Dar se întoarse repede înapoi. A plecat spuse ea dezamăgită.

Agitaţia nu mai lua sfârşit. Nimeni nu auzise când Susanne părăsise casa. Nu luase nimic cu ea.

Se priveau în tăcere. Monika îl luă pe Tonio de după umeri.

— O să vină înapoi, murmură el. Cum a putut să fie aşa de proastă să plece?

— Se va întoarce, spuse şi Hilde, mai mult să-şi facă curaj. Toată mânia dispăruse. Deşi cu toţii fuseseră foarte supăraţi pe Susanne, nimeni nu dorise ca ea să plece.

Se făcu ora unsprezece până când Phil şi Anjuschka ajunseră înapoi. Trebuiseră să ia o mică pauză, să se odihnească puţin şi să mănânce, deoarece amândurora li se făcuse foame.

Amândoi primiră salutările drăgăstoase destul de

rezervaţi, din cauza oboselii. Erau atât de istoviţi de drum şi de emoţiile prin care trecuseră, încât abia se mai ţineau pe picioare. Anjuschka nu mai fu în stare să facă baie. Se duse direct în pat şi adormi pe loc. Tonio reuşi să se liniştească.

Monika se ridicase din pat şi se aşezase pe patul lui Phil. Îi luase mâna într-ale sale şi doar se priveau. Niciunul nu vorbea.

El nu aflase încă de plecarea Susannei. Nici nu întrebă de ea şi nimeni nu avu curajul să-i spună.

Tresări de câteva ori când Monika se aplecase asupra lui, apoi simţi că pleoapele-i ard şi adormi.

Totul urma să fie din nou bine, căci Anjuschka se întorsese întreagă acasă şi acum, după ce va dormi pe îndestulate, probabil şi teama îi va dispare.

Susanne însă nu se întoarse acasă, aşa cum sperase Hilde. Nici nu telefonă. Pur şi simplu dispăruse. Maya o căută pe la toate prietenele şi toţi prietenii pe care-i cunoştea, dar se întoarse acasă fără succes. Susanne nu căutase la nimeni din cei cunoscuţi adăpost, şi deoarece cu notele luate n-ar fi putut termina niciodată şcoala, Hilde ajunse la concluzia teribilă că făcuse ceva, altceva de care îi era şi teamă să bănuiască.

— Imposibil! respinse Maya ipoteza Hildei. Aşa de repede nu cedează nimeni. Un Kessler cu atât mai puţin.

— Dar n-are bani, nu şi-a luat nicio rochie, sublinie Hilde şi-l aştepta pe Manfried să-l trimită s-o caute pe Susanne.

— Poate îi este ruşine, spuse el. Trebuie să stea câteva zile cu ea însăşi să mediteze. Nici eu n-aş suporta într-un astfel de caz privirile pline de reproş ale celorlalţi.

— Dar nimeni nu-i face niciun reproş, nici măcar Monika, sublinie Hilde.

— Acum nu, pentru că s-a întors Anjuschka, bombăni el.

— Am fi putut să stăm de vorbă împreună, interveni şi Monika. N-o cunosc pe Susanne deloc. De ce a trebuit să fiu atât de slabă şi să leşin?

— A fost mai bine pentru tine, spuse Maya. N-aveai niciun motiv să-ţi faci griji şi pentru ea. Ai suportat şi aşa destule. O, Dumnezeule, sper că Susanne n-a fost atât de slabă să se îndrăgostească de acest pungaş?

Acesta ar putea fi într-adevăr un motiv, gândi şi Hilde. O, Dumnezeule mare, ar fi fost posibil ca el s-o sune să-i ceară ajutorul. Noi vorbeam de una – alta şi poate nimeni n-a auzit telefonul.

— Dar pe jos nu se poate ajunge la Lindau, interveni Manfried.

Poliţistii fură chemaţi din nou să intervină. Hilde telefon şi poliţistul de pază, cel care prelua anunţurile pentru dispariţii, îi explică ursuz că el va informa, dar nu se poate ocupa acum să caute un membru al familiei Kessler.

— Dar pentru asta sunteţi acolo! strigă Maya, indignată. Poliţistul este prietenul şi ajutorul tău! cită ea reclama.

Dar unde s-o caute pe Susanne, nimeni nu ştia să spună.

Susanne fugise orbeşte de acasă după ce zăcuse neobservată de nimeni în colţul camerei sale. Da, se simţea foarte vinovată, îi era ruşine că dăduse crezare în prostia şi în bună-credinţa ei acestui bărbat fără caracter. Nu-şi putea imagina că şi Monika făcuse cândva această prostie.

Mereu se gândea că are deja douăzeci şi patru de ani şi cine ştie de câte ori se despărţise până acum. Nu, ei nu putea să i se întâmple una ca asta, aşa îşi spusese doar cu câteva zile în urmă.

Se jucase cu mulţi bărbaţi şi le fugise de sub nas. A căutat-o cu lumânarea! Cu cine a găsit să-şi piardă timpul! Câţi au invitat-o şi pe câţi i-a refuzat!

Acum probabil toţi vor râde în pumni de ea.

Nu numai Hilde, Maya şi Phil, care adesea i-au atras atenţia. Şi ce-a făcut cu toate aceste atenţionări binevoitoare? Le-a azvârlit mândră în vânt!

Acum se oprise la cel mai mare dobitoc, tocmai lui îi acordase atenţie şi drept mulţumire o trântise la pământ. Şi cum!

Îi era imposibil să se uite în ochii Monikăi. Monika şi Anjuschka reuşiseră să scape de Klaus Ekkehard. Şi ea însăşi, cu propriile ei mâin, i îi oferise copila acestui individ fără niciun resentiment.

Susanne îşi ridică gulerul mantoului. Îşi înfundă mâinile adânc în buzunare. Copila trebuie să fie găsită, era singurul gând care o stăpânea. Dar în acelaşi timp, era conştientă de slăbiciunea sa.

Ce ştia despre Klaus? N-avea nici cea mai mică idee unde l-ar putea găsi.

Ce speră el de fapt? Să facă presiuni pentru bani – pare a fi absurd sau poate nu? Poate un bărbat să ducă la capăt un astfel de gest? Să folosească propriul copil din motive pur egoiste ca pe un obiect?

Fără să vadă, umbla pe străzi în întunericul nopţii.

N-ar fi putut să doarmă cu acest sentiment profund de vinovăţie. Acolo jos curgea Rinul. Poate ar fi mai bine să încheie cu viaţa asta pe care o petrece aşa fără rost, să-l lase pe Phil şi pe surorile sale liniştiţi.

Ar trebui să fie un sentiment de uşurare să nu mai ştii de nimic, reflecta ea.

Mecanic, coborî malul în pantă cu paşi rari. Îi ieşi în drum o casă în care era încă lumină. Voci gălăgioase şi râsete în hohot îi ajunseră la urechi. Cineva cânta un cunoscut slagăr, iar o femeie spuse: „Iubitule, ia-mă!” Apoi o voce de bărbat strigă: „Unde e Ruth?”

Merse mai repede, în spatele ei auzi mergând un bărbat care ieşise brusc din crâng, îl văzu şi porni grăbită

mai departe cu capul aplecat, încercând să se orienteze în întuneric.

— Ei, na! Nu e niciuna din fetele noastre, spuse bărbatul când o văzu mai de aproape. Ce face o fată singură, noaptea, pe malul Rinului? Doar nu vrea să facă baie?

Uşor nesigur, Lorenz Meister mergea după ea. Băuse, ca şi ceilalţi, puţin cam mult.

Deşi era mai treaz decât toţi cei din jurul său de la această petrecere de logodnă. Avea un motiv în plus să-şi înece necazul, căci în sfârşit cel mai bun prieten al său, Heiner, îi acceptase oferta.

Dar trebuia oare să-i mulţumească? Ce fată drăguţă ar putea să-l placă? Un student băut cu un picior ţeapăn, rămas aşa în urma puternicului accident de maşină pe care-l avusese, ca să nu mai spunem de cicatricea de pe obrazul stâng care ajungea până la bărbie.

Toate fetele îşi doreau un bărbat frumos ca-n vis, care să fie nu numai pur, ci şi ispititor.

Privi silueta subţire din faţa sa, care se grăbea cu paşi iuţi să se îndepărteze.

Alături cânta Rinul, acum o apă tulbure şi cenuşie, care nici măcar o dată nu putuse împrumuta lumina lunii. Colţurile gurii lui Lorenz Meisters se îndoiră a tristeţe.

O privea îngândurat pe fata a cărei siluetă era luminată din cer.

Fata se întoarse spre el când îi simţi suflul respiraţiei în ceafă:

— Ce vreţi de la mine? întrebă Susanne iritată. Lăsaţi-mă în pace, vreau să fiu singură!

— Nu cumva aveţi intenţia să faceţi vreo prostie? întrebă el calm.

— Şi dacă, ce vă pasă!

— Fiecare om simte ceva când un altul este disperat, observă el îngrijorat.

— De unde ştiţi asta? întrebă ea îndărătnică.

— Ei, de ce trebuie să fiţi singură la o oră atât de târzie?

— De ce vreţi să ştiţi?

În adâncul inimii sale, Susanne se bucura totuşi că cineva îi ieşise în cale şi vorbea cu ea. Indiferent cine era. Era un om, care nu ştia nimic despre ea. Dar o smulsese din starea de spirit care ar fi putut s-o determine să ia o decizie pe care de fapt nu şi-o dorea. Reflecţii care nu i se potriveau.

— Până acum câteva minute n-am fost singur, spuse el rar. Ba dimpotrivă, am fost într-o societate foarte veselă, doar că eu sunt o excepţie. Unul căruia nu-i place în mod deosebit o astfel de societate.

— Autocompătimire? întrebă ea ironic.

— Eu, de unde! Am fost destul compătimit. Ei, dumneavoastră ce v-aţi propus?

— Vreau doar să fiu lăsată în pace! spuse ea din nou.

— Nici nu mă gândesc! răspunse el hotărât. E periculos aici, jos, pe mal. E suficient să alunecaţi şi asta se poate întâmpla foarte uşor şi ajungeţi imediat în apă. Mă simt obligat să vă scot de aici, dar nu mi-ar face plăcere să-mi murdăresc smochingul.

— Puteţi pur şi simplu să plecaţi şi să vă faceţi că nu m-aţi văzut, răspunse ea încăpăţânată.

— Dar v-am văzut, iar acest teren e proprietate privată. Îmi aparţine şi am răspundere dacă cineva păţeşte ceva aici.

— Atunci, trebuia să-l împrejmuiţi, încercă ea să se împotrivească.

— Va trebui să fac şi asta, dar meşteşugarul meu trândăveşte. Abia a reuşit să-mi termine casa. Asta am sărbătorit azi cu o petrecere de logodnă, îi explică el vesel.

— Atunci vedeţi-vă de petrecere, să nu se termine prea repede, spuse ea răutăcioasă. Aşa o să pot şi eu să mă

plimb în voie.

— Nu e logodna mea. Dar putem să mergem să bem un pahar împreună.

El îi privi profilul drăgălaş şi părul încâlcit. Sunetul vocii ei îi dădu de veste că fata începuse să plângă.

— Numele meu e Lorenz Meister, se prezentă el.

— Pilotul de cursă? interveni ea.

— A fost odată, murmură el.

— Ştiu, aţi avut un accident, spuse ea căzând pe gânduri. Îmi pare rău, dar e totuşi mult timp de atunci.

— Au rămas ceva urme, răspunse el sec. Ei, veniţi! Aici nu e deloc confortabil. Şi în afară de asta, oaspeţii mei m-au dezgustat, va trebui să-şi ia rămas-bun. Nu mai întârziaţi!

O luă de braţ şi o duse cu el. Susanne era obosită. Rezistenţa ei se frânsese. Era un om care nu-i ceruse nimic, şi care totuşi se interesase de ea.

Aproape cu plăcere, lăsase mereu să ia alţii hotărâri în locul ei, şi din nou simţi că e momentul unei abandonări, căci trebuia să ia o decizie.

— Nu vreau să văd pe nimeni, murmură ea.

— Atunci, aşteptaţi-mă în grădină. Mă voi asigura că aerul e curat şi că nu vă deranjează nimeni. Aţi trecut deja printr-un moment critic.

Oare trebuia să fugă din nou? îi trecu prin minte gândul, când el traversă terasa şi intră în casă.

Când el se întoarse, ea stătea încă pe bancă. Capul îi căzuse pe braţe. Adormise.

Piciorul rigid îl deranja, dar se străduí s-o ridice şi s-o ducă pe braţe în casă.

Bun, reuşise să salveze fata. Uneori, aceste tinere fete fac câte-o prostie doar pentru că sunt singure, o prostie pe care mai târziu o regretă, dacă mai pot s-o regrete.

Şi el dorise cândva să moară, şi acum totuşi viaţa îi

oferea din când în când şi părţi mai frumoase.

Îi scoase pantofii din picioare şi o înveli cu o pătură. Ea se mişcă, dar adormi la loc. Cât o fi umblat, de a căzut într-un somn atât de adânc?

Lorenz Meister stinse lumina. Apoi plecă în camera sa.

Soarele pătrunsese în cameră când Susanne deschise ochii. O încăpere străină, un pat necunoscut…

Încercă să-şi amintească încet ce se întâmplase.

Acest prieten în a cărui casă avusese loc o petrecere de logodnă şi care o luase de lângă apa Rinului era… Da, îşi aminti brusc. Lorenz Meister, pilotul de curse, care acum mai bine de un an avusese un accident în timpul raliului şi care aproape îl costase viaţa.

Se uită în jur. Era într-o cameră mobilată cu gust, baia de alături era foarte confortabilă. Îşi aminti că adormise pe bancă, în grădină. Probabil că el a adus-o în casă.

Roti robinetul apei şi făcu un dus. În casă era linişte deplină.

Încet, părăsi încăperea. În dreapta şi în stânga culoarului văzu mai multe uşi închise, doar una era uşor întredeschisă.

Intră într-o sufragerie mare, văzu pahare, veselă murdară. Aşa era după petrecere, atât rămânea în urma oaspeţilor. Hilde ura o astfel de dezordine. La ei toate se spălau şi se curăţau imediat noaptea, după ce musafirii plecaseră.

Se scuturâ, neplăcut impresionată, şi deschise o altă uşă. Apoi trecu mai departe şi deschise altă uşă. Şocată se trase îndărăt căci văzuse un bărbat care era în pat. Un braţ gol se odihnea deasupra păturii. Acum, văzu cicatricea de pe obrazul stâng. El respira profund şi liniştit.

Încet, Susanne închise uşa şi trecu mai departe la

altă uşă. Undeva trebuia să existe o bucătărie, se gândea ea. Era cel mai mic lucru pe care-l putea face drept mulţumire pentru ocrotitorul ei de azi-noapte, să facă puţină ordine.

Se părea că nu exista pe aici nicio femeie. Nu, o femeie n-ar fi tolerat să lase o astfel de dezordine.

Bucătăria, mare şi modern utilată, se afla în stânga sufrageriei. Aduse vesela din camera de zi şi începu s-o spele.

Se părea că nu fuseseră nişte oaspeţi prea bine crescuţi. Minunatul covor arăta deplorabil. Peste tot era împrăştiat scrum de ţigări, pachete rupte. Găsi resturi de ţigări până şi în paharele de whisky.

Ei, Hilde s-ar fi supărat dacă ar fi văzut atâtea „surprize”.

Tocmai când era aproape gata cu ştersul veselei, auzi o tuse în spatele ei. Tresări, se întoarse şi era gata să scape din mână paharul pe care-l ştergea.

— Ei, nici chiar aşa! spuse Lorenz Meister cu o voce răguşită. De ce avem maşină de spălat vesela?

Susanne începu să râdă.

— Nu ştiu să umblu cu ea, răspunse fata, cu mâinile mi-e mai uşor.

— Putea să facă Anna treaba asta. N-a venit încă?

— Cine e Anna? întrebă ea.

— Dădaca mea, răspunse el cu un umor aspru. Acum e menajera mea, dacă dumneavoastră vă face plăcere să-i spuneţi astfel. Pleacă, dacă la mine are loc vreo petrecere.

— Pot s-o înţeleg, constată Susanne.

— A fost o dezordine cumplită, spuse şi el.

— Eu nu-mi permit să critic, replică fata.

— Nu prea arătaţi a casnică, murmură el.

Era îmbrăcat cu un halat de dimineaţă, roşu-închis, şi ea văzu pentru prima oară cât de înalt şi de puternic era. Faţa lui părea întunecată din cauza cicatricei, dar ochii-i

sclipeau plini de umor.

— Trebuie să vă mulţumesc, stimată domnişoară, spuse el cu o uşoară plecăciune.

— Eu trebuie să vă mulţumesc dumneavoastră, încercă ea să protesteze. Cine ştie unde aş fi ajuns dacă nu mi-aţi fi ieşit în cale.

— Să sperăm că nu în Rin. Vi s-a întâmplat ceva grav?

Chipul fetei se întunecă.

— Nu pot să spun acum nimic. Poate aş fi făcut-o.

— Dar de ce? îşi drese el glasul. Ce prostie! Haideţi să bem mai întâi o cafea! Anna se lasă aşteptată.

— Ar fi mai bine să plec înainte să vină Anna, observă Susanne, dar el ieşise deja afară să ia ziarul. Venise şi posta.

— Anna nu vine, spuse el după ce citi încruntându-se o carte poştală.

Sora ei e bolnavă.

— Atunci, as putea cel puţin să vă ajut în semn de mulţumire, spuse ea încet. Cum serviţi cafeaua?

* * *

Puteau să servească micul dejun pe terasă. Soarele răspândea deja căldură de acolo din cer, iar la lumina zilei priveliştea arăta mult mai romantică decât noaptea.

— Acum, povestiţi! spuse Lorenz Meister. De ce voiaţi să vă aruncaţi?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse ea cu voce tremurată.

— Bine, atunci nu povestiţi. Înţelegea şi punctul de vedere în care trebuie să laşi omul în pace dacă nu doreşte să se destăinuiască. Ştia asta din proprie experienţă.

Ea văzu cât de obosit era şi abia acum constată că avea un picior ţeapăn. Era cu totul opus lui Klaus şi la exterior şi la interior, şi asta o linişti.

— Pot să vă duc undeva? întrebă el fără s-o privească.

Sau poate vreţi să mai rămâneţi aici câteva zile? Puteţi sta liniştită, n-am să vă fac nimic. Şi nici să fug după dumneavoastră nu pot, după cum aţi observat. Dacă înfăţişarea mea nu vă deranjează… Aici se întrerupse şi tăcu.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— De mine sau de piciorul meu? întrebă el dur.

Sau de faţa mea?

— Aţi rămas cu complexe? întrebă Susanne mirată. Nu e felul dumneavoastră.

— Sunteţi drăguţă şi binevoitoare, preciză el cinic, dar şi dumneavoastră aveţi complexe. Sau o mare supărare.

— Am toate motivele pentru asta, răspunse ea după câteva minute de tăcere. Ah, aşa o proastă ca mine nu poate ascunde niciun sentiment de compasiune, domnule Lorenz.

— Oh, sfinte Dumnezeule! cine vorbeşte de compasiune. Nu pot să vă opresc deloc de la asta. Trebuia să vă precizez acest lucru? Vreau doar să vă ajut, dacă nu sunteţi aşa de ursuză şi vă deschideţi inima. Puteţi să vă gândiţi în linişte la asta. Trebuie să dau câteva telefoane.

Dacă pleacă, treaba ei, gândi el în sinea sa. Nu pot s-o leg.

Capitolul 10

Căutarea Susannei nu ajunsese la niciun rezultat. În casa Kessler era de aceea o atmosferă mohorâtă. Chiar şi copiii se molipsiseră.

— Ei, acum Susanne ar trebui să se întoarcă, îi spuse Tonio Anjuschkăi.

— De ce a plecat de fapt? îl întrebă micuţa.

— Pentru că noi toţi am fost supăraţi, aşa cred. Ea l-a adus pe acel pungaş nenorocit.

— Dar ea nu putea face nimic când el m-a luat. Poate nici nu ştie că m-am întors.

Philipp era vesel, droarece nimic din cele întâmplate nu fusese dat publicităţii. Nu dorea în niciun caz ca necazul Monikăi să fie dezbătut pe larg în presă, mai cu seamă că acum i se acorda multă atenţie, deoarece invenţia tatălui ei se dovedise de mare interes.

Se discutase mult despre asta şi cum Monika se simţise din nou rău, fusese copleşit Heinrich Berger cu laurii.

De Klaus Ekkehard nici urmă. Nu fusese găsit. Se părea că reuşise să treacă graniţa. Totuşi, Anjuschka nu era scăpată din ochi niciun minut.

La sfârşitul săptămânii, profesorul Lindenberg şi Maya voiau să-l scoată pe Hannes din internat. Până la căsătorie, şi el trebuia să locuiască aici şi să se obişnuiască cu toţi membrii familiei. Doar dispariţia Susannei arunca o umbră întunecată pe chipurile tuturor şi nu puteau împărtăşi bucuria din tot sufletul.

Aşa că răsuflară uşuraţi cu toţii când Phil telefonă de la birou şi-i anunţă că Susanne se află acasă la Lorenz Meister.

Lorenz Meister aflase încetul cu încetul totul despre Susanne.

Fără ştirea ei, telefonă lui Philipp Kessler şi-i povesti că a luat-o pe Susanne sub ocrotirea sa. De la el a aflat că după multe căutări copila fusese găsită şi acasă totul era în ordine. Acum, trebuia s-o pregătească pe Susanne cu mare precauţie, fără ca ea să suspecteze că i-ar fi trădat încrederea.

— Nu vă gândiţi că s-ar putea să vă caute, îi spuse el. Trebuie că şi-au făcut griji.

— O să se bucure dacă nu mă văd, răspunse ea descurajată.

— Dar poate copila a fost găsită, murmură el.

— Da, dacă ar fi aşa. Dar în ziar nu scrie nimic despre asta, şopti ea.

Deci, se informase.

— Aşa e, confirmă Lorenz Meister calm. M-am informat şi eu.

— Unde v-aţi informat? întrebă ea indignată.

— La fratele dumneavoastră. El mi-a spus că a pus poliţia să vă caute, Susanne.

— De ce faceţi atâtea pentru mine? întrebă ea încet.

— Asta e în firea lucrurilor. Doar n-am să stau şi să privesc cum vă adânciţi tot mai mult în necazul dumneavoastră. Care-i adevărul: l-aţi iubit atât de mult pe acel bărbat, încât regretaţi după el?

Ea îşi strânse buzele în semn că nu vrea să spună. Se gândise mereu de atunci ce însemnase de fapt Klaus pentru ea. Un obiect frumos dar nefolositor, asta fusese.

— Chiar dacă vă veţi face o părere greşită despre mine, vreau să vă spun că până acum mi-am irosit viaţa, preciză ea spăsită. Recunoaşterea vine întotdeauna prea târziu.

— Târziu da, dar nu prea târziu, o contrazise el. Sunteţi încă foarte tânără, Susanne, şi foarte drăguţă. Întotdeauna există acest pericol dacă te bazezi numai pe aparenţe. Nu se ştie niciodată de ce eşti cu adevărat dorit. Mie nu mi se mai poate întâmpla una ca asta. Singurul lucru care ar mai putea atrage o femeie spre mine ar fi banii. Dar din fericire, nici ei nu sunt prea mulţi încât să fiu scutit de griji toată viaţa de acum încolo.

— Pot să-mi imaginez că există încă o mulţime de lucruri pe care o femeie ar fi în stare să le aprecieze la dumneavoastră, spuse ea cu sfială. Dumneavoastră vedeţi totul unilateral.

— Ei, atunci avem cel puţin ceva în comun, murmură el. Vreţi să vă duc acasă?

— Vreţi să mă vedeţi plecată? Cine vă va face menajul atâta timp cât Anna este plecată? întrebă ea în glumă.

— Asta mă întreb şi eu. La ce bun să studiaţi atâta, Susanne? Veţi ajunge oricum o femeie casnică şi nu toţi bărbaţii sunt nemernici. Există chiar unii amabili.

— M-am vindecat, răspunse ea, de această dată sigur. Nu-mi mai trebuie niciunul. Fratele meu şi surorile mele se căsătoresc. A fost un lucru oribil din partea mea să fac ceea ce am făcut.

— Şi din cauza asta v-aţi decis să-l luaţi pe primul care v-a ieşit în cale, o ironiză el. Dacă v-aţi fi căsătorit înaintea lor? Cum ar fi fost?

— Fără mine, totul se rezolvă foarte bine. La Hilde era altfel. Mă simt oarecum în plus.

— Aici nu sunteţi în plus, preciză el aspru. Ba chiar m-am obişnuit cu dumneavoastră.

— Obişnuinţa este şi ea un lucru. Ce vrea domnul să mănânce la prânz?

— Astăzi vom mânca afară, explică el. Cum ar fi să facem o mică excursie? Dacă nu vreţi să plecaţi imediat acasă, continuă el încet.

— Am să telefonez, spuse ea. Aş vrea să vorbesc cu copiii.

Convorbirea dură destul de mult şi apoi Susanne se simţi mai liniştită şi îşi reveni. Lorenz Meister nu o deranjă cu întrebări.

Ea îl compara cu fratele ei, Phil, şi felul de a fi a lui Lorenz nu-i displăcea. Ba chiar avea un avantaj faţă de Phil, că n-o critica şi nici n-o admonesta. Dar nu corespundea deloc imaginii pe care Susanne o căutase întotdeauna la un bărbat, cel puţin nu în ce priveşte exteriorul. Dar recunoştea din nou că niciuna din cunoştinţele sale masculine n-ar fi putut să-i întindă mâna acolo, lângă apă.

Pe seară, Susanne ajunse la concluzia că trăise cea mai înălţătoare zi din viaţa sa. Lorenz Meister nu discută mult despre asta, nici măcar nu încercă să se apropie mai

mult de ea. Fără ca ea să-şi dea seama, o supraveghease pe Susanne întreaga zi.

— Cât mai aveţi vacanţă semestrul ăsta, Susanne? o întrebă Lorenz cu o zi înainte ca Anna să se întoarcă.

— Patru săptămâni, răspunse ea, dar gândurile ei erau să se despartă de el, căci simţea nevoia să se mişte mai mult, aşa cum fusese obişnuită.

Părea că el ar vrea să-i spună ceva, apoi însă tăcuse. Însă pe seară când se despărţiră la culcare, îi ură noapte bună şi o sărută pe frunte.

— Dacă veţi mai avea nevoie de mine, ştiţi acum unde locuiesc, spuse el aspru. Chiar dacă îmi veţi lipsi, nu pot să pretind nimic. Aţi fost foarte drăguţă că aţi muncit pentru mine.

De fapt, ar fi vrut să plece înainte de sosirea Annei, dar el o rugase să rămână, căci dorea mult ca Anna s-o cunoască.

Anna era o femeie prietenoasă şi blândă, ceea ce n-o împiedicase însă s-o supună pe Susanne unui examen atent. O lăudase pentru ordinea pe care o găsise în casă, ceea ce însemna cea mai mare recunoştinţă din partea ei, după cum îi spuse Lorenz Susannei, când o conduse acasă.

Copiii o întâmpinară timizi. Nu ştiau cum e drept, ce trebuie să-i spună. Dar Lorenz găsi câteva cuvinte calde de salut şi Hilde se simţi încântată de el. Îşi imaginase bărbatul la care Susanne îşi găsise refugiu cu totul altfel. Desigur însă, nu lăsă să se observe acest lucru.

— N-arată aşa frumos, spuse Anjuschka lui Tonio, dar e drăguţ. Precis nu e un om rău.

Chiar şi gândurile lui Tonio că Susanne a găsit poate din nou un „pungaş îngrozitor” ca şi Klaus Ekkerhard au fost spulberate.

— Cu el, putem merge împreună liniştiţi, stabili Tonio. N-a furat, cred, niciodată vreun copil mic, nu arată deloc a gangster.

Între Monika şi Susanne avu loc o lungă discuţie, la care nimeni altcineva nu luă parte. Apoi veniră amândouă împreună, şi acum Susanne putea să participe cu inima împăcată la nunta Monikăi şi a lui Phil. Pregătirile erau pe sfârşite. De fapt, o aşteptaseră doar pe Susanne.

Profesorul Lindenberg şi Maya doreau să se căsătorească şi ei în aceeaşi zi, în timp ce Hilde, aşa blândă cum era, îl surprinse pe Manfried că vrea să mai aştepte cu nunta lor până când cele două perechi aveau să se întoarcă din scurta lor călătorie de nuntă.

În final, cineva trebuia să aibă grijă de copii, care împreună cu Hannes formau acum un trio.

Nici pentru Hannes nu fusese aşa de simplu, căci el nu trebuise să se obişnuiască doar cu viitoarea mamă ci şi cu întreaga familie.

— Dacă şi ea va fugi de noi? îşi întrebă el trist tatăl.

— Hai s-o întrebăm ce intenţie are, spuse Günther Lindenberg prietenos.

— Aşa încredere ai în mine? îl întrebă Maya pe tânăr.

— De fapt nu, dar eşti atât de tânără.

Lindenberg oftă profund.

— Asta spun şi eu mereu. Hase, nu-i aşa că am dreptate?

— Trebuie să mă jur? întrebă ea jumătate în glumă jumătate în serios.

Aşa era drept după mintea lui Hannes. A fost o ceremonie frumoasă şi în final şi el a fost mulţumit.

O găsea pe Maya extraordinară, aproape o soră mai mare, şi asta îl făcea să se simtă bine. În casa familiei Kessler se simţea foarte bine. Când Maya îi spuse că vrea să-l ia în călătoria lor de nuntă, bucuria lui fu nemăsurată.

Tonio şi Anjuschka erau cam trişti că nu puteau să ia parte la călătoria părinţilor. Dar Hilde se străduí să-i convingă că Phil şi Monika au nevoie măcar de câteva zile de linişte, iar ei au avut deja o vacanţă lungă împreună, o

vacanţă de care Hannes nu s-a bucurat.

Nunta trebuia să aibă loc în cadru strict familial. Cu toţii erau bucuroşi, doar Susanne stătea puţin de-o parte, deşi o încurajaseră cu toţii să nu se mai simtă vinovată.

Lorenz Meister telefonase de câteva ori să se intereseze de starea ei, apoi fusese plecat câteva zile.

— Nu vrei să-l inviţi să participe la sărbătorirea căsătoriilor noastre? o întrebă Monika cu delicateţe.

Ea scutură din umeri, dar nu spuse nimic. Ce-i spusese el? Dacă ai nevoie de mine, acum ştii unde locuiesc. Dar oare are nevoie acum de el? Toţi erau atenţi cu ea şi încercau s-o facă să se simtă bine, să uite zilele negre prin care trecuse. Chiar şi copiii se jucau cu plăcere cu ea.

Ce-i lipsea, era altceva. Da, îi lipsea Lorenz, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Doar Monika, care se apropiase foarte mult sufleteşte de ea, simţise asta.

În seara dinaintea nunţii stăteau cu toţii veseli împreună: cele trei perechi, care se pregăteau pentru o viaţă comună, cei trei copiii care după atâta timp îşi găsiseră liniştea şi echilibrul sufletesc.

Brusc, Susanne dispăru. Când băgă de seamă, Philipp se încruntă. Hilde luă iar o mină speriată. Doar Monika râdea mulţumită în sinea ei.

— De data asta a plecat cu maşina, spuse ea, şi sincer cred că nu va lipsi mult.

— La aventuri nu-i mai stă capul acum, spuse şi Manfried.

— Iar voi trebuie să mergeţi la culcare, le aminti Maya copiilor, mâine dimineaţă trebuie să fiţi bine odihniţi.

Susanne ştia unde vrea s-ajungă. Se gândise şi se tot gândise îndelung.

Rinul valsa în continuare în albie, când ajunse acasă la Lorenz Meister. Îi deschise Anna, şi-i zâmbi veselă.

— Hei, era şi timpul să ne mai vedem, spuse ea. El e

destul de trist.

Susanne rămăsese în faţa uşii, cu inima bătându-i de emoţie. Intră singură, încet, cu timiditate, când Lorenz apăru brusc în faţa ei.

— Susanne! mai mult nu putură rosti buzele lui.

— Mi-aţi lipsit mult, spuse ea în şoaptă.

— Din nou ai probleme? întrebă el aspru.

Ea scutură din cap şi pentru o clipă, în ochii ei se aprinse o luminiţă; îşi puse mâinile pe umerii lui şi-şi aşeză capul pe pieptul lui lat.

— Nostalgie, spuse ea încet.

Ezitând, o cuprinse în braţe şi buzele lui îi atinseră obrazul.

— Ce vrei tu de la un invalid ca mine? întrebă el blând.

— Te rog, nu mai spune aşa! îl imploră ea. Vreau să mă străduiesc să te fac fericit, dacă şi tu vrei.

— Pentru asta nu-mi trebuie mult. Deja sunt fericit dacă eşti aici.

— În ciuda comportării mele neprietenoase din trecut? întrebă ea neliniştită.

— Mai există? râse el. Putem să dramatizăm totul, dar eu nu sunt un astfel de om. Pentru mine, Susanne există din clipa când te-am găsit pe malul Rinului. Mulţumită, fetiţa mea?

Ea îi oferi buzele şi se sărutară tandru şi îndelung.

— Am aşteptat mult ca şi tu să doreşti asta, spuse el în şoaptă.

— Şi de ce n-ai venit să mă cauţi?

— Nu ştiam dacă îţi place de mine.

Acum aflase, şi porniră împreună înapoi, să participe la sărbătoarea cea mare.

Philipp putea fi în sfârşit liniştit. Nu trebuia să-şi mai facă griji cu Susanne. Îşi găsise acum un bărbat de nădejde, ale cărui sentimente nu erau superficiale, care o

iubea cu adevărat şi-i oferea încrederea sa, dorind să fie o soţie fericită.

Phil şi Monika plecară cu maşina până la lacul Maggiore şi apoi cu un avion până în insula Bella, unde se întâlniră cu Klaus Ekkehard.

Involuntar, Monika se refugie în braţele lui Phil când îl descoperi pe Klaus. Acesta era în compania unei femei ultraelegante, nu tocmai tânără, dar probabil bogată, ca o bijuterie veche pe care şi-o agăţase. Exact ce căutase toată viaţa.

Pentru el întâlnirea era mai mult decât penibilă.

Era îmbrăcat de parcă ar fi ieşit dintr-un mausoleu.

În ciuda stării sale de fericire, Phil simţi cum se înfurie, şi dacă nu l-ar fi reţinut Monika…

Klaus Ekkehard suferise o dublă înfrângere. Îl înfuria s-o vadă pe Monika atât de frumoasă şi fericită. Frumoasă, fericită şi bogată era prea mult pentru vanitatea lui rănită.

— Să nu-mi faci greutăţi! îi spuse el printre dinţi după ce că din întâmplare se apropiase de ea.

Înainte ca Monika sau Phil să poată spune ceva, însoţitoarea lui veni însă direct spre ei.

— Oh, dragă Klaus, spuse ea într-o germană stricată, ai întâlnit prieteni?

Prieten al lui Klaus era ultima insultă pe care ar fi suportat-o Phil.

— Încercam să ne cunoaştem, spuse el rece.

— Domnul şi doamna Kessler, încercă Klaus să facă prezentarea, soţia mea Claire.

O, Doamne, Dumnezeule, exclamă Monika în sinea ei, dar trebuia să se stăpânească.

— Nu vă face plăcere să faceţi parte din societatea noastră? întrebă Claire, plină de curtoazie.

N-aveau nici cea mai mică plăcere să stea în societatea lor. În orice caz asta le aduse la cunoştinţă că domnul Klaus Ekkehard nu le va mai intersecta calea, cel

puţin nu intenţionat. Cum se descurca el cu noua sa achiziţie, nu era grija lor. Dacă ea nu va şti să-şi apere cu străşnicie banii, va trăi în curând o foarte mare deziluzie.

— Astfel de pungaşi cad mereu în picioare, spuse Phil scuturând dezaprobator din cap. Ce uşor cad victime femeile unui chip frumos!

Faţa Monikăi se întunecă. Şi ea fusese una din ele, dar Phil o mângâie tandru pe obraz şi-i alungă gândul sumbru.

— Tu erai doar o fetiţă, spuse el cald, dar unor femei cu experienţă ar trebui să nu li se poată întâmpla astfel de lucruri.

Se săturaseră repede de insula Bella şi se întoarseră să-şi petreacă restul zilei în intimitatea micuţului bungalou, apoi plătiră, gata de plecare.

Se bucurau să se întoarcă acasă, la copiii care-i aşteptau cu multă nerăbdare.

Acum, puteau să se căsătorească şi Manfried cu Hilde, şi să participe cu toţii la fericirea lor. Ei îşi câştigaseră de mult fericirea, în timp ce Susanne se străduia să şi-o câştige.

Când în cele din urmă la finele anului se decise să se mărite, Philipp scoase un oftat adânc de uşurare.

Avea toate motivele pentru asta, căci cu o zi înainte avusese loc finalizarea adopţiei micuţei Anjuschka.

— Ei, cum se simte domnişoara Anjuschka Kessler? o întrebă el pe fetiţă.

Ea îl privi ştrengăreşte.

— De ce mă chema mai înainte altfel, dacă tot tu eşti tatăl meu? vru ea să afle.

— Asta mă întreb şi eu, răspunse el râzând.

Niciodată nu i-a mai amintit nimeni că avusese un alt tată, care nu se interesase de ea, apoi o furase şi-i pusese viaţa în pericol, şi din cauza căruia tremuraseră cu toţii de grija ei.

Când eşti fericit, se uită repede şi aşa se întâmplă cu toţi.

Tonio şi Anjuschka se iubeau mult ca nişte fraţi adevăraţi. Erau fericiţi cu părinţii lor. Vorbeau doar despre „scumpa mea mamă şi scumpul meu tată”.

Casa lor era un adevărat castel. Nimeni nu-l mai putea distruge. Vara în care se găsiseră, rămăsese acum de mult în urma lor.

Maya se bucura acum de un bebe, iar Hannes se adaptase foarte repede la viaţa de familie şi-şi asumase chiar responsabilităţi.

Când era foarte duios, ceea ce i se întâmpla destul de des, căci Maya ştia să-l facă fericit, şi ea îl alinta cu „Hase”, întocmai ca tatăl său.

— Cred că a venit timpul să avem mai mulţi copii, spuse matur Tonio, căci acum toţi s-au căsătorit.

Mătuşilor sale nu îndrăzni să le transmită gândurile lui. Dar era vesel că nu mai era singurul copil din casă peste care să se reverse toată dragostea şi să-l sufoce. Anjuschka rămânea cea mai bună şi cea mai dragă, chiar dacă familia se mărea pe zi ce trece şi chiar ei primiră un frăţior.

Micuţii Kessler, Lindenberg, Richter şi Meister se înmulţiră continuu în anii următori şi când se întâlneau cu toţii, părinţii trebuia să se străduiască să nu le-ncurce numele.

— Toţi sunt nişte scumpi, preciză Anjuschka, dar Tonio e cel mai bun frate din lume!

— Iar tu eşti raza noastră de soare! confirmă Philipp duios.

Că Moni a lui era cea mai frumoasă, cea mai bună şi cea mai iubită soţie nu putea spune cu voce tare, căci la fel ar fi spus şi ceilalţi bărbaţi despre soţiile lor.

Sfârşit